

ВЕСТНИТЕЛ

на *Реформацията*

Година 90

Брой 4/2015



*Истинската наука
на възпитанието*

Молитвена седмица, 4-13 декември 2015

ВЕСТИТЕЛ

на Реформацията

4/2015

В ТОЗИ БРОЙ

Петък, 4 декеври 2015

Истинската наука на възпитанието

4

Събота, 5 декеври 2015

Християнският дом

8

Неделя, 6 декеври 2015

Цялостно възпитание: физическо, умствено и духовно

12

Сряда, 9 декеври 2015

Обръщане сърцето на бащите

16

Петък, 11 декеври 2015

Най-крайната цел - стремеж към съвършенство

20

Събота, 12 декеври 2015

Влиянието на един християнски дом

24

Неделя, 13 декеври 2015

Служенето на Христос през новото хилядолетие

28

Истинското възпитание е наука

„Които всякога се учат, а никога не могат да дойдат до познание на истината.“ (2Тим. 3:7) Това сигурно описва днешното общество – включително много от християнския свят, нали? Изисканите образователни институции и онлайн курсове богато изобилстват в информационната епоха с нейните големи технологични постижения. Знанието определено се увеличава. Но въпреки положителното развитие в някои сфери, колко рядко се среща в тази генерация перлата на жизненоважното благочестие – безценното биху на един христоводен характер.

Ето че сме в края на още една година. Благоприятни случаи са идвали и отминавали. Светият Дух е продължил да се бори с всеки един от нас. Отговорили ли сме на Неговото увещание чрез решителен растеж с благодат в лично познаване на Исус Христос?

Сега е нашият случай грижливо да изпитаме какъв вид обучение всекидневно търсим. Какъв е неговият приоритет? Ученето ще продължи през вечността, така че сме призвани да се обучим ний, нашите деца и нашите съседи, според божествените насоки да се приготвим за Божието царство. Нуждаем се да познаем Исус както никога преди и да предадем всичко на Него, отразявайки Неговия прелестен характер, за да Го посрещнем с мир при Неговото скорошно идване.

Така че нека разглеждаме с молитва тези навременни четения с отворен ум и с възприемчиви сърца, като ги споделяме също с други, които може би са усамотени или домашно обвързани, като се имат предвид следните дати:

Събота, 12 декември е ден за пост и молитва.

Неделя, 13 декември, ще се събират дарения за мисиите.

Молитвата ни е Господ да стимулира вярата ни чрез реформиране и пречистване на нашата представа за истинско християнско възпитание, че да можем да повторим изявлението на псалмиста: „Научи ме да изпълнявам волята Ти, защото Ти си мой Бог. Благият Твой Дух нека ме води в земята на правдата.“ (Пс. 143:10)

ВЕСТИТЕЛ
на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: 1000 гр. София Пощ. кутия 1202
e-mail: sdarm@abv.bg www.sdarm-bg.org

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев

В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно, нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна информация.

ISBN 1312 - 1219

Първият образователен институт

Семейството е първата институция, основана от Създателя, и то е един от най-важните аспекти на съвършения Му замисъл за човешката раса. В самото начало на Своята служба на земята Христос даде висок приоритет на тази институция, като извърши първото Си чудо, превръщайки вода в чист гроздов сок.

Мойсей даде подробни наставления за възпитаването на децата от обърнати родители: „Слушай Израелю; Иеова, нашият Бог, е един Господ; и да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила. Тези думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти; и на тях да учиш прилежно чадата си и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш.“ (Втор. 6:4-8) „В действителност Бог нарежда родителите да изпълняват важното дело на възпитание седем дни в седмицата, 24 часа в денонощието. В тези вдъхновени думи са представени доброто възпитание, включващо дори средата и начина на обучение.

Йоан Кръстител, вторият Илия, беше убит заради смелото защитаване интересите на семейството пред цар Ирод, един потенциален кандидат за кръщение: „Ирод беше особено впечатлен, щом чу мощното целенасочено свидетелство на Йоан и живо се заинтересува какво трябва да направи, за да стане Негов ученик. Йоан беше запознат с желанието му да се ожени за братовата си жена, докато съпругът все още беше жив, и той вярно предупреди Ирод, че това не е законно. Но Ирод не желаше да направи каквато и да е жертва. Той взе жената на брат си и под нейно влияние залови Йоан и го хвърли в тъмни-



ца. (...) Скоро чрез влиянието на Иродовата жена Йоан беше обезглавен.“ *Опитности и видения*, с. 131

В своите послания апостолите Павел и Петър също дадоха особени наставления за запазване единството и святостта на семейството. Те съзнаваха жизнената важност на тази институция за възпитанието на вярващите.

В наше време подобно най-важното дело на Илиевата вест днес е да запази и възпита семейството как да изпълни Божията цел – да пригответи един народ да посрещне Господ Исус при Неговото второ идване. Чрез Малахия Бог изговори едно важно пророчество относно делото на Божия народ в тези последни дни, като заяви: „Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцата на бащите към чадата и сърцата на чадата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклетия.“ (Мал. 4:5,6)

В тези последни моменти на нашето благодатно време Сатана е зает с работа да причинява разногласие и разделение между членовете на семейството, създавайки вътрешни конфликти между съпрузи и съпруги, между родители и деца – със зловещата цел да осуети Божия красив план.

Крайно време е за нашия народ да възстанови семейния олтар (сутрешното и вечерното богослужение), посвещавайки особено внимание на Божието Слово и лично, и като семейство, да изгради щит за закрила на нашите деца и младежи срещу изкусните тактики на старовременната змия.

През тази молитвена седмица особените вестии, приготвени от Божиите служители, ще бъдат разглеждани, за да помогнат на нашите семейства да работят ефективно за спасение на самите себе си и на нашите обични от вечна гибел.

„Голямото реформаторско движение ще започне с представяне на принципите на Божия закон пред бащите, майките и децата. След като сте представили изискванията на Закона и хората са се убедили в своя дълг да се съобразяват с Божията воля, покажете им отговорността, свързана с тяхното решение не само по отношение на тях самите, но и на техните деца. Показвайте им, че послушанието спрямо Божието Слово е нашата единствена стража срещу злото, тласкащо света към гибел. Родителите дават пример на децата си – или за послушание, или за грях. В повечето случаи вечната съдба на тяхното домочадие ще бъде решена от техния пример и поучения. В бъдещия живот децата ще бъдат онова, което са направили от тях родителите им.“ *Свидетелства към църквата*, т. 6, с. 104



Истинската наука на възпитанието

Истинското възпитание означава нещо повече от следване на известна наука. То е обширно. То включва хармоничното развитие на всички физически сили и умствени способности. То учи на любов и страх от Бога и е приготовление за вярното изпълнение на житейските задължения.

Има едно обучение, което е абсолютно светско. Неговата цел е успех в света, задоволяване на егоистична амбиция. За да си осигурят това образование много ученици употребяват време и пари за трупане в умовете си ненужно знание. Светът ги счита за учени, но Бог не е в мислите им. Те ядат от дървото на светското познание, което подхранва и засилва гордостта. В сърцето си те стават непокорни и отделени от Бога; и поверените им дарби се поставят на страната на неприятеля. Много от обучението в наше време е от такъв характер. Светът може да го счита за желателно, но то увеличава опасността за ученика.

Има друг вид обучение, което е много различно. Неговият основен

принцип, както е представен чрез най-великия Учител, Когото светът някога е познавал, е: „Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда“ (Мат. 6:33). Неговата цел не е егоистична; тя е да почита Бога и да Му служи в света. Придобиването на знание и трудовото обучение имат предвид този предмет. Изучава се Божието Слово. Поддържа се една жизнена връзка с Бога и се включват в упражняване на по-добрите чувства и черти на характера. Този вид обучение дава резултати, трайни като вечността. Защото „страх от Господа е начало на мъдростта; и познаването на Светия е разум“ (Притчи 9:10); и по-добро от всяко друго знание е разбирането на Неговото Слово.“

Специални свидетелства върху възпитанието, с. 47, 48

Развиване на здрава физика

Физическата култура е съществена част на всички правилни методи за възпитание. Младите се нуждаят да бъдат научени как да

развиват физическите си сили, как да запазят тези сили в най-добро състояние и как да ги направят полезни в практическите задължения на живота. Мнозина мислят, че тези неща не са част от училищното дело. Но това е грешка. Уроците, които са необходими за подготвяне на човека за практическа пригодност трябва да бъдат предавани на всяко дете в дома и на всеки ученик в училището.

Домът е мястото, където трябва да започне физическото обучение с малкото дете. Родителите трябва да поставят основата за здрав, щастлив живот. Един от първите въпроси, който трябва да бъде решен, е този за храната на тяхната трапеза, защото това е един въпрос, от който много зависи развитието на малкото дете и здравето на семейството. Умението да се приготвя храна е много важно, и не по малко важно е храната да бъде със съответното качество и в съответното количество.(...)

Всяка майка трябва да види, че децата ѝ разбират собствено-

то си тяло и как да се грижат за него. Тя трябва да обясни строежа и ползата от мускулите, дадени ни от нашия небесен Баща. Ние сме Божие творение и Неговото Слово заявява, че „страшно и чудно съм направен“ (Псалм 139:14). Той е приготвил това живо обиталище за ума; то е „изкусно изработено“ (ст. 15), един храм, когото самият Господ е дал за обиталище на Своя Свети Дух. (...)

Упражнението е важна помощ за физическото развитие. То ускорява циркулацията на кръвта и дава тонус на организма. Ако на мускулите се позволи да останат неизползвани, скоро ще стане очевидно, че кръвта ги храни недостатъчно. Вместо да се увеличават по размер и сила, те ще загубят своята твърдост и еластичност и ще станат меки и слаби. Неактивността не е законът, когото Господ е установил в човешкото тяло. Хармоничното действие на всички части – мозък, кости и мускули – е необходимо за пълното и здравословно развитие на целия човешки организъм. (...)

Всеки ученик трябва да разбере как да се грижи така за себе си, че да се запази, доколкото е възможно, в най-добро състояние на здраве, съпротивлявайки се на слабост и болести. И ако поради някаква причина дойде болест или се случи нещастен случай, той трябва да знае как да посрещне нормално непредвиденото обстоятелство без да вика лекар и да взема неговите отровни лекарства.

Самият Господ е говорил върху този предмет за гриженето за тялото. Той казва в Словото Си: „Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, който храм сте вие“ (1 Кор. 3:17). Този текст изисква една съвестна грижа за тялото и осъжда всяко невеже и безгрижно занемаряване.“ *Специални свидетелства върху възпитанието*, 32-34

Възпитаване на характера в ранно детство

„Родителите би трябвало да отглеждат децата си в Господните пътища и наставления, възпитавайки ги да обичат да вършат Бо-

жията воля. За нас е невъзможно да оценим достатъчно добре предимствата на детското благочестие. За мнозина получените в детството впечатления ще продължат през цялата вечност. В детството постановленията и заповедите на Бога се вдълбават най-лесно върху плочите на душата. До голяма степен са пренебрегнати напътствията към децата. Христовата правда не им е представена така, както би трябвало.

Благодатното време ни е дадено, за да можем да усъвършенстваме характера си и да го направим годен за вечността. Родители, колко важна е мисълта, че децата ви са във вашите ръце и вие ги възпитавате и обучавате така, че да развият одобрен от Бога характер или пък да имат характери, с които Сатана и ангелите му могат да си играят, както пожелаят! Исус говори от облачния и от огнения стълб и заръча на людето Си да възпитават децата старателно в Божиите заповеди. Кои изпълняват тази поръка? Кои се стремят да направят децата си одобрени от Бога? Кои съхраняват в себе си мисълта, че всички таланти и дарби на техните деца принадлежат на Бога и трябва да бъдат изцяло посветени на службата на Него?

Анна посвети Самуил на Господа и Той му се разкри в детството и младостта му. Трябва да работим много повече за нашите деца и младежи, защото Бог ще ги приеме и те ще вършат велики неща в Негово име, проповядвайки истината на хората в далечни страни и на тези, които живеят в тъмнината на заблудата и суеверието. Ако угаждате на децата си и задоволявате егоистичните им желания, ако насърчавате любовта към модата и развивате в тях суетност и гордост, ще извършите нещо, което ще разочарова Исус, заплатил безкрайно голяма цена за тяхното изкупление. Той желае децата да Му служат с неразделени чувства.“ *Избрани вести*, т. 1, с. 292, 293

„Най-привлекателни са онези деца, които са най-естествени и непосредствени. Не е мъдро да им се обръща специално внимание и да се повтарят пред тях остроумните им приказки. Не трябва да се поощрява тяхната суета, като се

хвалят външния им вид, думите или действията им. Нито пък трябва да бъдат обличани скъпо и показно. Това насърчава у тях гордост и събужда завист в сърцата на другарчетата им.

Малките би трябвало да бъдат възпитавани в детинската простота. Би трябвало да са приучени да се задоволяват с дребните, ползотворни задължения, радости и преживявания, които са естествени за годините им. Детството съответства на ствола в притчата, а стволът има своя собствена красота. Не трябва да се предизвиква преждевременна зрялост, а колкото е възможно по-дълго да се запази свежестта и привлекателността на ранните години.“ *Христови притчи*, с. 44

Първите уроци са от голяма важност. Обичайно е да се изпращат много малки деца на училище. От тях се изисква да учат от книги неща, които претоварват техните млади умове, и често са учени на музика. Но родителите често имат ограничени средства и се правят разходи, които трудно могат да си позволят; но всичко трябва да бъде направено, за да хармонизира с тази превзета линия на възпитание. Този начин на действие не е мъдър. Едно нервно дете не трябва да бъде пресилвано в някаква насока и не трябва да учи музика, докато не е добре физически развито.

Майката трябва да бъде учителят, а домът – училището, където всяко дете получава първите си уроци и тези уроци трябва да включват навици на трудолюбие. Майки, нека малките деца играят на открито. Нека слушат песните на птичките и научат за Божията любов, както е изразена в Неговите красиви дела. Предавайте им семпли уроци от книгата на природата и нещата около тях; и като се развият умовете им, може да бъдат прибавени уроци от книги и здраво фиксирани в паметта. Но нека също да научат дори в най-ранните им години да бъдат сръчни. Възпитавайте ги да мислят, че като членове на семейството те трябва да изпълняват заинтересовано полезна част в споделяне на домашните товари и да се търсят здравословни упражнения при изпълнение на необходимите домакински задължения.

Съществено за родителите е да намират полезно занимание за децата си, които да включат в носене на отговорности, както възрастта и силата им позволява. На децата трябва да се дава да вършат нещо, което не само ще ги ангажира, но и ще ги заинтересова. От най-ранна възраст активните ръце и мозък трябва да бъдат ангажирани. Ако родителите небрежат да насочат енергията на децата си в полезни пътища, те им нанасят голяма вреда; защото Сатана е готов да им намери нещо, което да вършат. Няма ли родителите, които са учители, да намерят за тях занимание?

Научаване на полезна служба

Когато детето е достатъчно голямо, за да бъде изпратено на училище, учителят трябва да се обедини с родителите и ръчният труд трябва да продължи да бъде част от неговите училищни задължения. Има много ученици, които възразяват срещу този вид работа в училищата. Те считат за унижителни полезни занимания, като научаване на занаят, но такива личности имат неправилно разбиране за това какво представлява истинското достойнство. Нашият Господ и Спасител Исус Христос, Който е едно с Отец, Началникът в небесните дворове, беше лично ръководител и водач на израелевите чада и между тях се изискваше всеки младеж да научи как да работи. Всички трябваше да научат някакъв занаят, да могат да притежават познание върху практическия живот и да бъдат не само самостоятелни, но и полезни. Такова наставление Бог даде на Своя народ.

В Своя земен живот Христос беше пример на всички човешки семейства и Той беше послушен и полезен в дома. Той научи дърводелския занаят и работеше със собствените Си ръце в малката работилница в Назарет. Беше живял сред славата на небето, но облече Своята Божественост с човешко естество, за да може да общува с човечеството и да докосва сърца чрез обикновено съчувствие. Като взе човешко естество, Той се смири и работи за възстановяване на

човешката душа, като се приспособи към положението, в което намери човечеството (...)

Времето, прекарано във физически упражнения не е загубено. Ученик, който постоянно е съсредоточен над книгите, но отделя малко време за упражняване на открито, вреди на себе си. Едно съразмерно упражняване на всички органи и способности на тялото е съществено за най-добрата работа на всеки орган. Когато мозъкът е постоянно претоварен, докато други органи от живота машина са бездейни, има загуба на физическа и умствена сила. Физическото тяло е ограбено от неговия здравословен тонус. Умът изгубва своята свежест и сила и резултатът е една болезнена раздразнителност.

Най-голяма полза не се получава от упражнение, което е като игра или просто упражнение. Има до известна степен полза, извлечена от стоенето на свеж въздух и от упражняването на мускулите. Но ако същото количество енергия се вложи за изпълнение на полезните задължения, ползата ще бъде по-голяма и ще се изпитва чувство на задоволство, защото такова упражнение носи със себе си чувство за помощ и одобрението на съвестта за добре изпълнен дълг.

В децата и младите трябва да бъде събудена амбиция да се упражняват във вършене нещо, което ще бъде полезно за самите тях и помощ за други. Упражнението, което развива ума и характера, което учи ръцете да бъдат полезни и научава младите да носят своя дял от тежестите на живота, е това, което дава физическа сила и оживява всяка способност. Има награда за добродетелното трудолюбие, в култивиране на навика за живеене да правиш добро.

Децата на богатите не трябва да бъдат лишени от голямото благословение да вършат нещо, което ще увеличи силата на мозъка и мускулите. Работата не е проклятие, тя е благословение. (...)

Божие одобрение почива на любящо уверение върху децата, които на драго сърце поемат своята част от задълженията на домашния живот, споделяйки бремето на бащата и майката. Те ще бъдат

наградени със здраве на тялото и мир в ума; и ще изпитат удоволствие, виждайки родителите си да вземат участие в развлечението и здравословното освежаване, като удължават така живота си. Децата, които са научени на практическите задължения на живота ще излязат от дома, за да бъдат полезни членове на обществото. Тялото възпитание е далеч по-добро от това, което е получено чрез строго ограничение в класната стая в ранна възраст, когато нито ума, нито тялото са достатъчно силни, за да издържат напрежението.

Децата и младите трябва постоянно да имат урока пред себе си, къщи и в училище, чрез поучение и пример, за да бъдат правдиви, неегоистични и трудолюбиви.

Възпитателната среда

При избирането на дом родителите не трябва да се ръководят само от временни съображения. Това не е въпрос за мястото, където ще могат да спечелят повече пари или където ще имат най-приятната обстановка, или най-големи социални преимущества. Влиянията, които ще обкръжават техните деца и ще им въздействат за добро или за зло, са от по-важно значение, отколкото някои от тези съображения. Най-сериозна отговорност лежи върху родителите при избиране на място за живеене. Доколкото е възможно, трябва да поставят семейството си в пътя на светлината, където склонностите им ще бъдат запазени чисти и любовта им към Бога и един към друг активна. Същият принцип се отнася за установяване на училища, където ще бъдат събрани младите и ще бъдат привлечени семейства заради възпитателните предимства.

Никакви усилия не трябва да бъдат щадени да се избират места за нашите училища, където моралната атмосфера ще бъде, доколкото е възможно, здравословна; защото влиянията, които преобладават ще оставят дълбоко впечатление върху младите и ще оформят характера. Поради тази причина едно уединено място е най-доброто. Големите градове,

центровете за бизнес и обучение, може да изглежда, че предлагат някои предимства, но тези предимства натежават поради други съображения. (...)

Младите, които се учат в големите градове, са заобиколени от влияния, подобни на онези, които преобладаваха преди потопа. Същите принципи на незачитане на Бога и Неговия закон, същата любов към удоволствия, към егоистично задоволяване на гордост и суетност действат в настоящето време. Светът се е отдал на удоволствия; преобладава безнравственост; правата на слабия и безпомощния не се зачитат и по целия свят градовете бързо стават разсадници на неправда. (...)

Продължителното страстно желание за доставящи удоволствия забавления открива дълбокия копнеж на душата. Но онези, които пият от този източник на светско удоволствие, все ще виждат душевния си копнеж незадоволен. Те са измамани. Погрешно считат веселието за щастие и когато възбудата спре, мнозина потъват в дълбините на отчаянието. О, какво безумие, какво безразсъдство – да изоставиш Извора на живите води за „пропуканите щерни“ на светското удоволствие! Чувствам до дълбочината на душата опасността, която обкръжава младите в тези последни дни и няма ли онези, които идват при нас за обучение, и родителите, които са привлечени към нашите училища, да бъдат отдалечени, доколкото е възможно, от тези съблазнителни и деморализиращи влияния? (...)

Има едно преимущество, покоряващо влияние в природата, което трябва да бъде взето предвид при избиране на място за училище. Бог е зачитал този принцип при обучаване на мъже за Своео дело. Мойсей прекара четириесет години в мадиамската пустиня. Йоан Кръстител не беше подготвян за високото му призвание като предтеча на Христос чрез общуване с великите мъже на народа в училищата в Ерусалим. Той излезе в пустинята, където обичаите и човешките доктрини не можеха да оформят ума му и където можеше да поддържа безпрепятствено общуване с Бога.

Когато преследващите Йоан, любимия ученик, се стремяха да спрат да се чува гласа му и да унищожат влиянието му сред народа, заточиха го на остров Патмос. Но те не можаха да го отделият от Божествения Учител. (...)

Бог желае да ценим Неговите благословения в творческите Му дела. Колко много деца има в многолюдните градове, които нямат дори местенце зелена трева, където да поставят нозете си. Ако можеха да бъдат възпитани в страната всред красивата, мирна и чиста природа, това би им изглеждало най-близкото до небето. В уединени места, където сме най-отдалечени от покваряващите максими, обичаи и възмущения на света и най-близо до сърцето на природата, Христос ни прави реално присъствието Си и говори на душите ни чрез Своя мир и любов.“ *Специални свидетелства върху възпитанието, с. 37-47*

Поставяне на висока цел за несебелюбива служба

„Бог е източникът на интелектуална, а така също и на духовна сила. Най-великите мъже, които са достигнали това, което светът счита като най-удивителни висоти в науката, не може да се сравняват с възлюбения Йоан или великия апостол Павел. Когато са съчетани морална и интелектуална сила, тогава е достигнат най-великият стандарт за човечеството.“ *Пак там, с. 50*

„Даниил беше в царския дворец“ (Даниил 2:49) – едно място, където се вземаха решенията, и неговите трима другари бяха направени съветници, съдии и управители на страната. Тези мъже не бяха надут с суета, но видяха и се зарадваха, че Бог беше признат над всички земни владетели и че Неговото царство беше възвеляно над всички земни царства.“ *Пак там, с. 12*

„Всеки трябва да се стреми да се издигне дотолкова, доколкото му позволява съединението на неговите сили с Божествените. Мнозина не стават това, което биха могли да станат поради факта, че не използват криещите се в тях сили. Те не се възползват от Божествената сила така, както биха могли да сторят това. Мнозина не се отда-

Родители, колко важна е мисълта, че децата ви са във вашите ръце и вие ги възпитавате и обучавате така, че да развият одобрен от Бога характер.

ват на онази служба, в която биха могли да постигнат отлични успехи. Стремейки се към по-голяма слава или по-приятно занимание, те полагат усилия за неща, за които не са годни. Много хора, които са надарени да изпълняват известна служба, се отдават на съвсем друго звание; и такъв, който би могъл да бъде отличен земеделец, занаятчия, болногледач, не изпълнява достатъчно добре службата на проповедник, адвокат или лекар. От друга страна, има и такива, които биха могли да заемат отговорни постове, обаче поради липса на енергия, прилежание и постоянство, се задоволяват с някое по-леко занятие.

Ние трябва да се придържаме повече към Божия план за живота. Да изпълняваме най-добросъвестно работата, която лежи най-близо до нас, да предоставяме пътищата си на Бога и да внимаваме на упътванията на Неговото провидение – това са правила, които гарантират успех при избиране на професия.

Този, Който слезе от небето, за да ни даде пример, прекара приблизително трийсет години от живота си в обикновена механическа работа; но през това време Той изучаваше Словото и делата на Бога, а и подпомагаше и поучаваше всички, които можеше да достигне с влиянието Си. При започването на Своята публична работа Той обикаляше навред като лекуваше болните, утешаваше наскърбените и проповядваше Евангелието на бедните. Това е делото, на което трябва да се посветят всички Негови последователи. Той казваше: „По-големият между вас ще бъде като по-малкия и който началства да бъде като онзи, който слугува. Защото (...) Аз съм всред вас като един, който слугува“ (Лука 22:26, 27).“ *Възпитание, с. 297, 298*

ВР



Християнският дом

На шестият ден от сътворението Бог създаде първото семейство. Тъй като Христос е Създателят, Той е основоположникът на семейството и знае кое е най-доброто за всеки от неговите членове. В началото на Своята земна служба първото чудо, което Исус извърши, беше на едно сватбено угощение, когато превърна водата във вино, донасяйки така щастие на новата двойка. Присъствието на Христос в семейството е фактор номер едно за щастието.

Християнин е някой, който следва Христос. Тогава, за да имаме християнски дом, нуждаем се да познаваме Исус и какъв беше животът Му в дома в Назарет, един малък град в Галилея.

Всъщност Христос е съвършеният пример и за родителите, и за децата. Лука, пишейки за Него като дете, ни информира, че Исус „растеше, крепнеше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат беше на Него“ (Лука 2:40).

На дванайсетгодишна възраст Христос придружи Своите земни родители до Ерусалим, за да присъства на един от най-големите празници в еврейския календар – Пасхата. След като празникът свърши, Той беше забравен в хра-

ма в Ерусалим, където се среща с докторите по закона, „слушаше ги и ги запитваше“ (Ст. 46).

Лука отбелязва, че след този случай Исус се върнал в Назарет с родителите Си „и там им се покоряваше“ (Ст. 51). Въпреки предишното Му положение в небето, Господ се покоряваше на Йосиф и Мария, давайки ни съвършен пример на синовно послушание.

„Като напредваше така в мъдрост и в ръст, Исус растеше и в благоволение пред Бога и човеците. Той привличаше симпатиите на всички сърца, като се показваше достоен да съчувства на всички. Духът на надежда и кураж, който Той излъчваше, Го правеше да е благословение за всеки дом. Често пъти в синагогата в съботен ден Го поканваха да прочита някой откъс от Пророците. В такъв случай сърцата на слушателите се изпълваха с радостен трепет, тъй като от познатите думи на свещените книги се излъчваше нова светлина.

Но Исус отбягваше всякакъв външен показ. През всичките години на престояването си в Назарет Той не направи никаква демонстрация на чудотворната Си сила. Той не търсеше високо положение или присвояване на титли. Него-

вият тих и скромен живот, а даже и мълчанието на Писанията относно Неговите ранни години, ни дават един важен урок. Колкото по-тих и скромен е животът на едно дете, толкова по-свободно е то от излишни възбуждения и толкова по-близо е до природата, толкова по-податлив е животът му за физическа, умствена и духовна сила.

Исус е нашият пример. Има мнозина, които проявяват голям интерес към периода на Неговата публична служба, а отминават незабелязани поуки от живота на ранните Му години. Но тъкмо с домашния Си живот Той служи като пример за всички деца и юноши. Спасителят прие да живее в среда бедна обстановка, за да ни научи колко тясно може да е свързан човек с Бога даже и при едно скромно положение в живота. Той живя, за да угоди, да почете и да прослави Отца Си в обикновените неща на живота. Неговото дело започна с освещаване на скромната работа на занаятчията, който се труди за своя ежедневен хляб. Той служеше на Бога еднакво и когато работеше на дърводелския тезгях, и когато вършеше чудеса за народа. И всеки младеж, който следва Христовия пример на вер-

ност и послушание в скромния Му дом, може да претендира за думите, които Отец изговори чрез Светия Дух за Своя Син: „Ето Моят служител, Когото подкрепям; Моя избранник, в Когото благоволи душата Ми! (Исаия 42:1)“ *Животът на Исус*, с. 47, 48

„От детството Си до 30-годишна възраст Исус работеше усилено в дърводелската работилница на Йосиф, като участваше в семейните задължения и сътрудничеса в поддържането на земния Си дом. След това напусна дома Си, за да бъде кръстен от Йоан Кръстител и бъде помазан от Светия Дух, бидейки пригответен така за мисията Си.

От живота на Исус и други, които бяха преди Него – Божи мъже, такива като Авраам, Исаак, Яков и децата му, Илия, Елисей, Давид и много други – научаваме, че един обикновен живот сред природата допринася повече за практикуване на трудолюбие и духовно развитие. Колкото по-малко семейството е заобиколено от шума и възбудата на града, толкова по-добре ще бъде подготвено за един живот в този свят и годно за небесния дом.

Всекидневно общуване с Бог и с природата

Назарет беше един много малък град в Галилея и Исус се радваше на природната среда, която обкръжаваше земния Му дом. Рано сутринта Той напускаше дома, за да бъде в общение със Своя небесен Баща и сред природата. Мария, Неговата майка, беше първият човешки учител и Той научи Писанията от нея. Независимо че Исус беше Бог в плът, Той прояви висока почит и грижа към майка Си до последния Си момент, увисвайки на кръста. Той е съвършеният пример на синовна любов.

Ветил

Християнските домове трябва да бъдат един Ветил – Божи дом. Хваление, молитва и изучаване на Библията трябва да бъдат една постоянна религиозна дейност, ако искаме да разчитаме на присъствието на Христос и Неговите святи ангели в домовете ни. „Семейство, което се моли заедно, остава заедно“ – това

е известна поговорка, позната поради валидността си.

Сутрин нашето първо задължение е да се съберем около семейния олтар, да благодарим на Бога за Неговата грижа и закрила през нощта. Мелодични, вдъхновяващи химни, кратки молитви и изучаване на Библията трябва да бъдат ръководени по такъв начин, че времето за богослужение да не бъде отегчителна служба. Тогава, когато членовете на семейството напуснат дома за отговорностите си навън, ще носят със себе си едно небесно влияние, където отиват. Това ще бъде силна защита срещу атаките на злото.

След завръщане в дома, семейството трябва да се събере около семейния олтар още веднъж, за да благодари на Бога за Неговите благословения през деня. Когато отиваме за нашата нощна почивка, мислейки за Исус, следващата сутрин ще се събудим с нашите мисли за Него.

Християнските взаимоотношения

Апостолите Павел и Петър дават удивителна илюстрация за християнските семейни взаимоотношения.

В Ефесяни 5 глава Павел описва християнската семейна обстановка: „Разговаряйте се с псалми и химни и духовни песни, като пеете и възпявате Господа в сърцето си, и като винаги благодарите за всичко на Бога и Отца в името на нашия Господ Исус Христос, като се подчинявате един на друг в страх от Христа. Жени, подчинявайте се на своите мъже, като длъжност към Господа; защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата (като само Той е спасител на тялото). Но както църквата се подчинява на Христос, така и жените нека се подчиняват във всичко на своите мъже. Мъже, любете жените си както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я е очистил с водно умиване чрез

словото, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно, или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде света и непорочна. Така са длъжни и мъжете да обичат жените си, както своите тела. Който обича жена си, себе си обича. Защото никой никога не е намразил своето тяло, но го храни и се грижи за него, както и Христос за църквата; понеже сме части на Неговото тяло [от Неговата плът и от Неговите кости]. „Затова ще остави човек баща си и майка си, и ще се привърже към жена си, и двамата ще станат една плът“. Тази тайна е голяма; но аз говоря това за Христос и за църквата. Но и вие, всеки до един, да обича своята жена, както себе си; а жената да се бои от мъжа си.“ (Ефес. 5:19-33)

Нека си представим един дом, където членовете винаги „се разговарят с псалми и химни и духовни песни, като пеят и възпяват Господа“. В такъв дом дяволът изобщо няма достъп. При това членовете на семейството ще бъдат „винаги благодарещи (...) на Бога и Отца в името на нашия Господ Исус Христос“ (Ст. 20.).

Следвайки тези наставления, Павел продължава да казва, че се нуждаем да се „подчиняваме един на друг в страх от Христос“ (Ст. 21). Ако сме първо покорни на Христос, не ще бъде трудно да се покоряваме „едни на други в страх от Христос“.

След това Павел обяснява подчиняването на жената християнка на съпруга християнин, „както църквата се подчинява на Христос, така и жените нека се подчиняват във всичко на своите мъже“ (Ст. 24). От друга страна, съпругът трябва да обича жена си, „както Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея“ (Ст. 25). Не е трудно за една съпруга да се подчинява на съпруга си, който я обича, както Христос обича църквата.

Апостол Петър също дава много важни наставления към съпрузите и съпругите: „Подобно и вие, жени, покорявайте се на мъжете си, така щото, даже ако някои от тях не се покоряват на словото, да се придобият без

словото, чрез обходата на жените си. (...) Също и вие мъже, живеете благоразумно с жените си, като с по-слаб съсъд, и отдавайте почит на тях като на сънаследници на дадения чрез благодат живот, за да не става препятствие на молитвите ви. А, най-после, бъдете всички единомислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри. Не въздавайте зло за зло или хула за хула, а напротив благославяйте; понеже на това бяхте призвани, за да наследите благословение.“ (1Петр. 3:1, 7-9)

В този текст намираме, че съпругите християнки трябва да се подчиняват на своите съпрузи християни. Един съпруг християнин трябва да почита своята съпруга като по-слаб съсъд, тъй като двамата са наследници на дадения чрез благодат живот.

Ако тези условия се изпълняват, молитвите им не ще бъдат възпрепятствани. Двамата ще бъдат единомислени, проявявайки съчувствие един към друг, състрадателни са, внимателни, не отдават зло за зло или хула за хула. Държейки се в Христовия път, ще наследят блаженство.

Родители и деца

След наставляване родителите относно техните взаимоотношения, Павел отправя слова по отношение взаимоотношението между родители и деца: „Деца, покорявайте се на родителите си в Господа; „Почитай баща си и майка си“, (което е първата заповед с обещание), „за да ти бъде добре и да живееш много години на земята“. И вие, бащи, не дразнете децата си, но възпитавайте ги в учение и наставление Господно.“ (Ефес. 6:1-4) В Колосяни 3:18-21 Павел обобщава накратко християнското поведение на цялото семейство: „Жени подчинявайте се на мъжете си, както прилича в Господа. Мъже, обичайте жените си и не се огорчавайте против тях. Деца, покорявайте се на родителите си във всичко, защото това е угодно на Господа. Бащи, не дразнете децата си, за да не се обезсърчават.“

„Родителите имат право на такава любов и уважение, каквото човек не дължи на никое друго лице. Самият Бог, Който им е възложил отговорност за поверените на тяхната грижа човешки души, е наредил в ранните години от живота на децата си родителите да бъдат за тях вместо Бога. И който отхвърля законния авторитет на родителите си, отхвърля Божия авторитет. Петата заповед изисква децата не само да отдават уважение на родителите си и да ги слушат, но и също да им оказват любов и нежност, да облекчават грижите им, да пазят репутацията им и да ги подпомагат и утешават на старини. Тя включва и уважение към проповедници, управници и всички други, на които Бог е дал авторитет.

Апостолът казва, че „това е първата заповед с обещание“ (Еф. 6:2). За Израел, който очакваше скоро да влезе в Ханаан, тя беше обещание към послушните за дълъг живот в тази добра земя. Но в по-широк смисъл в нея се включва обещание към целия Божи Израел за вечен живот в земята, когато бъде освободена от проклятието на греха.“ *Патриарси и пророци*, с. 203, 204

Христос, центърът на семейството и църквата

„Кое предизвиква разногласия и спорове? Това е резултат от отделянето ни от Христос. На разстояние от Него ние губим нашата любов към Него и охладняваме по отношение на Неговите последователи. Колкото по-далеч от центъра се намират лъчите на светлината, толкова по-голямо е разстоянието между тях. Всеки вярващ се явява лъч светлина от Христос, Слънцето на правдата. Колкото по-близо сме до Христос, центъра на любовта и светлината, толкова по-силна ще бъде нашата привързаност към Неговите носители на светлина. Когато светиите са привлечени по-близо до Христос, те ще бъдат и по-близо един до друг, понеже освещаващата Христова благодат обединява техните сърца.

Вие не може да обичате Бога и при това да не обичате вашите ближни.“ *Ще приемете сила*, с. 81

„Причината за разделенията и несъгласията в семействата и в църквата е отделянето от Христос. Приближаването до Него означава приближаване един до друг. Тайната на истинското единство в църквата и в семейството не е в дипломатичността, нито в правилното управление, нито в свръхчовешкото усилие да се победят трудностите (макар че и в това отношение има да се извърши много!), но в единството с Христос.

Начертайте кръг, чиито многобройни радиуси се спускат към центъра. Забележете, че колкото са по-близо до центъра, толкова по-близо са и един до друг.

Така е и в християнския живот. Колкото по-близо идваме до Христос, толкова по-близо ще идваме и един до друг. Бог се прославя, когато Неговият народ е единен и действа съгласувано.“ *Ум, характер, личност*, кн. 3, с. 137, 138

„Братя, проповядвайте Христос. (...)

Вдъхновеното перо е проследило думите, които Христос е изговорил, за да може тези, които вярват в Него да предават на други думите, които Той им е дал. Проповедниците трябва да представят пред хората уроците, които трябва да бъдат въведени в домашния живот.“ *Е. Г. Уайт, материали 1888*, с. 1253

Фарове за света

Мисията на дома се простира и извън неговите членове. Християнският дом трябва да бъде един образец, който да представи превъзходството на истинските принципи в живота. Такъв един образец ще бъде една сила за доброто в света. Влиянието на един добър дом действа много по-силно върху човешките сърца и човешкия живот от всяка проповед, която може да бъде държана. Когато младежи излизат от един такъв дом, те разпръсват наоколо си усвоените в него навици и поучения. Така благородни житейски принципи се въвеждат и в други семейства

и навсякъде се разпространява едно облагородяващо влияние.

Има много, за които ние можем да направим нашия дом едно благословение. Нашите приеми и семейни срещи не трябва да се ръководят от предписанията на светските нрави, а от Христовия дух и ученията на Божието Слово. (...)

Христос е казал: Когато даваш обед или вечеря, недей кани приятелите си, нито братята си, нито роднините си, нито богати съседи, да не би и те да те поканят и ти бъде отплатено. Но когато даваш угощение, поканвай сиромаси, недъгави, куци, слепи; и ще бъдеш блажен, защото, понеже те нямат с какво да ти се отплатят, ще ти бъде отплатено във възкресението на праведните.“ (Лука 14:12-14)

Посрещането на такива гости няма да ви струва скъпо. За тях няма да бъде нужно да приготвяте свързани с много пари и труд обеда. Няма да е нужно да демонстрирате разкош и блясък. Сърдечното посрещане, местенцето до огнището ви, столът до вашата трапеза, възможността да участват заедно с вас във вашата семейна молитва за много души би била слънчев лъч от Небето.

Нашето състрадание трябва да прекрачи границите на собственото Аз и изолираността сред домашните стени. Чудесни случаи се предоставят на онези, които желаят да направят дома си благословение за други. Влиянието от общуването има чудодейна сила. Ако искаме, можем да го използваме, за да помагаме на заобикалящите ни. Нашият дом трябва да бъде прибежище за изложената на изкушения младеж. Сред тях има такива, които са на кръстопът. Всяко влияние, всяко впечатление определя избора на сегашната и бъдещата им участ. Злото ги примамва отвсякъде. Неговите места са съблазнителни. Там всеки идващ бива сърдечно приканван. Навсякъде наоколо има млади хора без дом и други, чийто дом с нищо не ги привлича и подпомага,

„Начертайте кръг, чиито многобройни радиуси се спускат към центъра. Забележете, че колкото са по-близо до центъра, толкова по-близо са и един до друг. Така е и в християнския живот. Колкото по-близо идваме до Христос, толкова по-близо ще идваме и един до друг.“

затова затъват в злото, минават под сянката на нашите собствени порти и отиват към гибелта. Те се нуждаят от ръка, която да се протегне към тях със съчувствие. Любезни думи, изказани протичко, малко, непретенциозно внимание ще разсеят натрупалите се в душите им облаци на изкушението. Искрената проява на вдъхнатото от Небето съчувствие притежава сила да разтваря сърцата на нуждаещите се с привлекателността на християнските слова и с простото нежно докосване с духа на Христовата любов. Ако показваме съчувствие към младите, ако ги каним в семействата си и ги обграждаме с добро влияние и готовност за помощ, ще срещнем много хора, които с радост ще се насочат към пътя, който води нагоре.

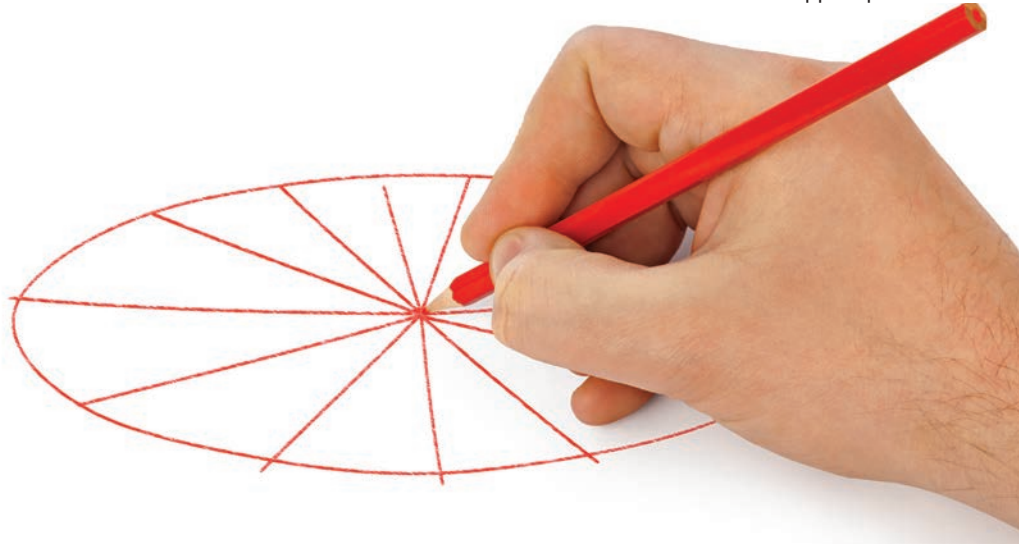
Нашето време тук е кратко. Можем да минем само един път през този свят. Затова нека изградим живота си тук по най-добрия начин. Делото, за което сме призвани, не изисква нито богатство, нито високо обществено положение, нито големи способности. Необходими са само доброжелател-

ство, самопожертвувателен дух и твърдо поставена цел. Една светлинка, колкото и малка де е, ако се поддържа постоянно да свети, може да бъде средство за запалване на много други. Обсегът на нашето влияние може да изглежда малък, способностите ни нищожни, възможностите ни скромни, знанията ни ограничени. Но пред нас ще има чудесни възможности, ако използваме вярно случаите, давани ни в собствения ни дом. Ако поискаме да разтворим сърцата и дома си за Божествените принципи на живот, от нас ще се разпръснат във всички посоки животворни сили. От нашия дом трябва да изтичат целебни потоци, които да носят живот, красота и плодородие там, където сега цари суша и пустота.“ По стъпките на Великия Лекар, с. 240-242

Ако чрез Божията благодат ние, като Негови деца, вземем сериозно в предвид тези вдъхновени наставления, нашите семейства ще бъдат най-силната проповед за външните и със сигурност ще получим наследството, обещано на верните.

Господ да даде тази опитност на всички нас, които участваме в тази молитвена седмица!

ВР



Компиляция от Библията и Духа на
пророчеството с коментар от Н. Тилър



Цялостно възпитание: физическо, умствено и духовно

Преди няколко години един млад мъж стана спазващ съботата чрез една програма със здравна цел. Много ентусиазиран относно вестта, той имаше желание да се отличи, но беше възпрепятстван от сериозен недостатък – схоластично той се представи много зле. След полагане на усилия за мисионерска подготовка, успя да влезе за известно време в библейското дело. Но това, което всъщност искаше да прави, беше да следва медицина. Когато споменал за това на приятел доктор, лекарят го съжалил, но не искал да го обезкуражи. Вместо това той напомнил на младия човек колко трудно е изучаването на медицина и след това му препоръчал да се подготви една година като практикува съветите, дадени от Духа на пророчеството за начи-

на на живот, включващ добра диета, физически упражнения, достатъчно сън, въздържание и упование в Бога. Невероятно, но след като последва внимателно съветите на приятеля си, младият мъж можа да премине подготвителния курс и влезе в медицинско училище, справяйки се доста добре с учението си.

Тази история илюстрира важността на разглеждане цялостната личност в делото на възпитанието. Цялостното възпитание е нещо повече от умствено обучение и обикновено усвояване на информация.

Божият план

Планът на Създателя за човечеството обхваща цялото същество. Когато Бог при сътворението вдъхна

диханието на живот в първото човешко същество, една цялостна личност веднага започна да съществува, направена „по Божия образ“ (Битие 1:27). „Когато Адам излезе от ръката на своя Творец, той носеше във физическото, умственото и духовното си естество едно подобие на своя Създател.“ *Възпитание*, с. 9

Грехът стана причина да загубим до голяма степен това богоподобие, което имаме в началото. Но обещанието за спасение включва възстановяване. Апостолът се моли да се „запазят непокътнати духа, душата и тялото без порок до пришествието на нашия Господ Исус Христос.“ (1 Сол. 5:23).

Християнското възпитание се стреми към това цялостно развитие на личността, към високите идеали,

които Бог има за Своите създания. Той ни казва: „Както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли от вашите помисли“ (Исаия 55:9). „Нашите понятия върху възпитанието са твърде тесни и ограничени. Ние се нуждаем от по-широк възглед и по-висока цел. Истинското възпитание (...) означава хармонично развитие на физическите, умствените и духовните сили.“ *Възпитание, с. 7*

Тъй като Божият замисъл включва възпитание на цялата личност – тяло, ум и дух, първият ни приоритет трябва да бъде да поддържа верност в следване Неговите наставления: „Истинският успех на обучението зависи от верността, с която хората провеждат плана на Създателя.“ *Патриарси и пророци, с. 413*

Физическа сила

Едно неотдавнашно изследване сравни академичните постижения на студенти с размера на физическата активност, в която са ангажирани. Изследователите дойдоха до заключение, че студенти, които са ангажирани със силна физическа активност, имат значително по-високо постижение, отколкото студенти, които не нямат енергична активност.“ (*Coeq Dawn P. et al., Effect of physical education and activity levels on academic achievement in children. Medicine and Science in Sports and Exercise 58.8 (2006) 1515*)

Има силна връзка между здравето на тялото и здравето на ума. Следователно цялостното възпитание трябва да започне с възпитанието на физическото естество.

В самото начало, създавайки обстановка за първите хора, „Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и пази“ (Бит. 2:15). Едемската градина не беше само едно място, но беше една система – начин на живот. „Възпитателната система, която беше установена в началото на света, трябваше да служи за образец и на бъдещите поколения. Като илюстрация на нейните принципи, в Едем се основа едно училище. Градината на едем беше училищна стая, природата учебни-

кът, самият Създател учителят, а родителите на човешкото семейство – учениците.“ *Възпитание, с. 15*

Самата тази система е така важна, че сме съветвани относно установяването на наши институции: „Обучението на селскостопански труд трябва да бъде А-Б-В-то на образованието в нашите училища. Това е първата работа, която трябва да се въведе.“ *Свидетелства към църквата, т. 6, с. 153*

Библейски примери

Библията описва много изключителни примери на велики водачи и възпитатели, чието практическо обучение е било значителна част от тяхната работа и от подготовката им да ръководят и учат другите.

Елисей се оттегли от фермерския плуг, продължи във вярна служба на Илия в скромни задачи, преди да бъде надарен с двоен дял от Илиевия дух и да въведе един важен период в образователното дело на Израел чрез ръководене училищата на пророците.

Апостол Павел се издигна до известност сред еврейския народ, един обещаващ млад мъж с брилянтен интелект и непоколебим кураж и енергия. Той даде доказателство за изискано възпитание в това, че можа с готовност да се заеме със занаята си – правене на шатри, чрез ръчен труд, издържайки се, когато беше необходимо. Всичките тези способности бяха въведени в неговата работа като най-великия мисионерски работник в християнската история.

Исус, най-великият възпитател, прекара Своята младост и земно мъжество в практическа работа, съчетана с умствено обучение. Дори през няколко годишната Му активна служба по-често се чувстваша Неговите лекуващи ръце, възстановяващи болния и лишен от здраве, отколкото гласа Му в проповядване на тълпите.

Практическа работа

Проучванията са показали, че работенето с ръцете съдейства за интелектуалното развитие, което води до по-общ капацитет за работа в други дисциплини. Един вестник заключава, че „работенето със собствените ръце в един „реален свят“ в обстановка на 3D обучение е наложително за пълно познавателно и интелектуално развитие.“ (*Aric Sigman, Practically Minded: The benefits and mechanisms associated with a craft-based curriculum, a report commissioned by the Ruskin Mill Educational Trust, 2008.*)

Има нещо свойствено в ръчния труд, който развива важни нервни пътища в мозъка, и който помага на личността да се реализира в много повече сфери на действие, отколкото можем да схванем. Ето защо не може да се счита за пълно онова обучение, което не научава ученика на умение в практическата, ръчна работа.

„Практическата работа способства за точно наблюдение и самостоятелно мислене. Когато се изпълнява правилно, тя развива и способността да се съставят и изпълняват планове, усилва смелостта и издръжливостта, и приучва на такт и умение.“ *Възпитание, 242*

От модела, който Бог ни даде, земеделието е много важен клон за физическо обучение. „На учениците трябва да бъде дадено практическо обучение по земеделие. Това ще бъде от неограничена стойност за мнозина в тяхната бъдеща работа. (...) Земеделието ще отвори ресурси за самоиздръжка. (...) Трябва така да обучим младите, че те да обичат да се ангажират в култивиране на почвата.“ *Съвети за родители, учители и ученици, с. 311*

Правилното осигуряване на практическа работа, включително земеделие, е така важно за възпитанието, че Господ казва: „Някой не оценя-

Тъй като Божият замисъл включва възпитание на цялата личност – тяло, ум и дух, първият ни приоритет трябва да бъде да поддържа верност в следване Неговите наставления.

ват стойността на селскостопанския труд. Такива хора не би трябвало да планират работата на нашите училища, защото ще възпрепятстват напредъка във всички направления.“ *Свидетелства към църквата, т. 6, с. 152*

Занаяти

„За постигане на силен, добре уравновесен характер е нужно да се упражняват и развиват и умствените, и физическите сили. (...) Всеки трябва да получи познание за някакъв вид ръчна работа, с която при нужда да си изкарва прехраната.“ *Патриарси и пророци, с. 417*

Понякога може да бъдем изкушени да гледаме на ръчната работа като на нещо, което, ако е възможно, да бъде избегнато. Но казано ни е, че „дори да е сигурно, че човек никога няма да има нужда да прибегне до ръчна работа за издръжката си, той пак трябва да се научи да работи.“ *Патриарси и пророци, 417*

„За да се запази балансът на ума, в училищата трябва да се съчетават трудът и учението.“ *Свидетелства към църквата, т. 3, с. 148*

За съжаление, във възпитанието на нашите млади хора често е пренебрегвано физическото обучение. „Непрестанното учене съобразно сегашната практика в училищата прави младите негодни за практическия живот. Човешкият ум работи. Ако не е активен в правилната насока, ще бъде активен в погрешната.“ *Свидетелства към църквата, т. 3, с. 148*

„За да се запази балансът на ума, в училищата трябва да се съчетават трудът и учението. (...)“

Всеки ден част от времето трябва да е било посветено на труд, че физическите и умствените сили да може да бъдат упражнени уравновесено.“ *Свидетелства към църквата, т. 3, с. 153 (англ.)* Институти, които следваха този съвет, обикновено посветиха един пълен ден на физически труд.

Разбира се видяха се ползите от отделяне на време за физически труд.

„Следвайки споменатия план, учениците ще придобиват гъвкавост на духа и сила на мисълта и за определено време ще извършват повече умствена работа, отколкото,

ако само учеха.“ *Свидетелства към църквата, т. 6, с. 154*

Умствена проникателност

Появата на Интернет търсачката въведе проблем в съвременното общество. Хората сега свикват с мисълта, че всеки път, когато имат нужда да знаят нещо, просто трябва да въведат няколко думи в търсачката и ще имат незабавен отговор. Но това въздейства негативно на ума ни. Понеже знаем, че имаме на разположение информацията мигновено, можем да започнем по-малко да помним и по-малко да посвещаваме за основно проучване на даден предмет.

Група изследователи го изразяват така: „Идването на информационния век изглежда, че има създадена една генерация от хора, които чувстват, че знаят повече от всички преди – когато уповаването им на интернет означава, че може да знаят винаги по-малко за света около тях.“ (*Daniel M. Wegner and Adrian F. Ward, How Google Is Changing Your Brain, The Scientific American, December 2013*)

От друга страна духовните неща изискват прилежание и всеотдайност да се учи сериозно. Като учим, трябва да изграждаме знанието стъпка по стъпка, чрез внимателно и с молитва изследване. „Защото дава заповед след заповед, заповед, след заповед, правило след правило, правило след правило, тук малко, там малко.“ (Исая 28:10) „О колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби, и неизследими пътищата му!“ (Римл. 11:33) „Леността никога няма да бъде възнаградена с определените и ясни схващания на истината. Никакво земно благословение не може да се получи без сериозно, търпеливо, настойчиво усилие. Щом хората желаят да успеят в деловите си начинания, трябва да имат волята да работят и вярата да търсят резултатите. Така и ние не можем да очакваме да спечелим духовни познания без да се потрудим сериозно. Онези, които желаят да намерят съкровищата на истината, трябва да копаят за тях така, както миньорът копае за скритите в земята съкровища. Няма да е от полза вълата, безу-

частна работа. И за стари, и за млади е необходимо не само да четат Божието Слово, но и да го изследват с цяло сърце, проповядвайки и търсейки истината като скрито съкровище.“ *Христови притчи, с. 52*

Изучаването на Библията не е само за намиране на информация. „Умът се разширява, когато е зает с проследяване връзката между разните предмети в Библията, когато сравнява стих със стих и духовните неща с духовни.“ *Вест към младите, с. 187* Като изследвате за отговори, снабдявате с нова енергия вашия мозък – създаване на нови връзки и засилване на умствената сила.

Една млада личност, на която имах привилегията да предавам изучаване на Библията, имаше една забележителна опитност, която илюстрира това. Тя нямаше завършено средно образование и се нуждаеше да учи за приравнителен изпит, на който беше вече пропаднала. През това време започнахме с нея изучаване на Библията и тя започна да изучава Божието Слово и за себе си. Няколко месеца след като започна, неочаквано ѝ се отдаде удобен случай да се яви на приравнителен изпит в гимназията. Без никакъв шанс да се подготви, тя отиде и взе този изпит. Когато получи резултата, дойде при мен много развълнувана да ми каже, че го е взела с най-висок резултат. Тя твърдо вярваше, че това беше ползата от изучаване на Библията, която беше укрепила умствените ѝ сили.

Цялостното възпитание ще включва научаване на трудолюбие, постоянство и умствена дисциплина. Тези качества са необходими за успех в живота, а изучаването на Библията помага за развитието им. „Що се отнася до засилването на ума, изучаването на Библията превъзхожда всяко друго изучаване. В Библията младите намират широки полета на мисълта за изследване. В своите изследвания умът може да се рови все по-дълбоко и по-дълбоко, черпейки сили при всяко усилие да схване истината и все ще остава една безкрайност.“ *Вест към младите, с. 180*

Духовна сила

Изучаването на Писанията носи и по-голяма облага. Инвестирането в



изпълване на ума с Божието Слово носи морална сила на душата. Псалмистът казва: „В сърцето си опазих Твоето слово, за да не ти съгрешавам“ (Пс. 119:11). Като скриваме Божието Слово в сърцето, то променя нашето естество, така че сме все по-малко податливи на изкушение. „Основното запознанство с Писанията изостря схващането и укрепва душата против атаките на Сатана.“ *Вест към младите*, с. 288 Следователно едно задълбочено и лично познаване на Библията е съществена част от едно цялостно възпитание и е от умствена и морална полза.

Често разбираме образование като всаждане на информация в ума. Но съществено е да се отива по-дълбоко от това. „Ето, понеже желаш искреност вътре в човека, научи ме мъдрост в скришното на сърцето ми.“ (Псалм 51:6) „Законът е израз на Божията мисъл. Когато го приемем в Христос, той става и наша мисъл. Той ни издига над властта на естествените желания и наклонности, над изкушенията, които ни въвеждат в грях.“ *Животът на Исус*, с. 242 „Словото унищожава плътското, земно естество и предава нов живот в Христа Исуса. Светият Дух идва в душата като утешител. Чрез преобразяващата сила на Неговата благодат в ученика се възпроизвежда Божият образ. Той става ново творение.“ *Животът на Исус*, 312 „С даването ни при-

вилегията за изучаване на Неговото Слово, Господ е поставил пред нас богато угощение. (...) Чрез участие в това Слово духовната ни сила се увеличава. Ние растем в благодатта и познанието на истината.“ *Съвети за родители, учители и ученици*, с. 207 Това дело е тясно свързано с вестта за последните дни, когато Божият народ бива запечатван, „стойки в истината и интелектуално, и духовно, така че не могат да бъдат поклатени.“ *Библейски коментар*, т. 4, с. 1161

Като разберем Христовата любов, „ние любим (Него), защото първо Той възлюби нас“ (1Йоаново 4:19). Когато стигнем „да познаем Христовата любов“, можем да бъдем изпълнени с цялата Божия пълнота“ (Ефес. 3:19). „Любовта, основата на сътворението, е основата на истинското възпитание. (...) Във всяко истинско развитие лежи несебелюбие. Чрез несебелюбива служба ние получаваме най-високо развитие на всяка наша способност.“ *Възпитание*, 10, 11

Духовният фокус на възпитанието има по-високи цели, отколкото можем да разберем точно сега. „Божият идеал за Неговите деца е по-висок и от най-възвишената човешка мисъл. Богоподобие е целта, която трябва да бъде достигната.“ *Възпитание*, с. 14

Възпитанието, като духовно дело, ще продължи отвъд настоящия свят. „Тук започнатото образование не ще бъде завършено в този живот. То ще продължава през вечността, всякога ще напредва и никога не ще се завърши.“ *Свидетелства към църквата*, т. 8, с. 286

Съгласуване

Днес ние наложително се нуждаем от енергични младежи, които „не се купуват или продават“, които са „верни и честни по душа“, които „не се страхуват да назоват греха с истинското му име“, чиято „съвест е така вярна към дълга, както малката стрелка на компаса към полюса“, и които „биха устояли за правотата дори и небесата да паднат.“ (*Възпитание*, с. 58)

Но как може да бъде развит този вид характер? „Такъв характер не е резултат на случая; не се дължи на

специални благоволения или дарования на Провидението. Благородният характер е резултат на самодисциплина, на подчиняване по-нисшето естество на по-висшето, на посвещаване себе си в служба на Бога и човека.“ *Възпитание*, с. 58

Сега живеем повече от сто години, откакто събитията породиха Реформаторското движение. Като размислим върху този факт, трябва да се запитаме какво сме направили за ускоряване идването на нашия Господ. Какво може да бъде направено сега, за да изкупим това време? Отговорът идва до нас. „Чрез труда на такава армия от млади, добре обучени сили колко скоро би могла вестта за разпнатия, възкръснал и отново идващ Спасител да бъде разнесена по света! Колко скоро би дошъл краят – краят на страданията, скърбите и греха!“ *Възпитание*, 302, 303

Днешният свят се нуждае от едно голямо реформаторско дело, а „делото на възстановяване тялото, душата и духа може да се извърши само чрез Христовата благодат.“ *По стъпките на Великия Лекар*, с. 86

Следователно в това време „имаме нужда да разберем, както никога преди, истинската наука на възпитанието. Ако не успеем да разберем това, никога не ще имаме място в Божието царство. „А това е вечен живот – да познаят Тебе, единия истински Бог и Исуса Христа, Когото Си изпратил“ (Йоан 17:3). Ако това е цената за небето, няма ли нашето възпитание да бъде водено в тази насока?“ *Християнският възпитател*, 1 август 1897 г.

Делото, което стои пред нас, е да се стремим към цялостно възпитание – физическо, умствено и духовно – за самите нас и за нашите деца и младежи. „Преди да можем да носим вестта на настоящата истина в цялата ѝ пълнота на други страни, първо трябва да разкъсаме всяко иго. Трябва да встъпим в пътя на истинското възпитание, като ходим в мъдростта на Бога, а не в мъдростта на света. Бог зове за вестители, които ще бъдат истински реформатори. Трябва да възпитаем, да приготвим един народ, който да разбира вестта и тогава да предаде вестта на света.“ *Ривю енд херълд*, 6.02.1908

ВР



Обръщане сърцето на бащите към чадата

Една картина на домашно спокойствие

Псалмистът заявява: „Ето, наследство от Господа са чадата и награда от него е плодът на утробата. Както са стрелите в ръката на силния, така са чадата на младостта. Блазе на онзи човек, който е напълнил тула си с тях! Такива няма да се посрамят, когато говорят с неприятелите си в градската порта.“ (Псалм 127:2-5)

С разбиране, че децата са наследство от Господа, тук ни се напомня, че децата ни не са наша собственост. Винаги трябва да помним, че те принадлежат на Бога. И все пак, като стрели те се нуждаят от ясна насока. Какво зло може да се случи, когато една стрела няма съответната цел! Така че това наистина е наша сериозна отговорност – да насочваме нашите деца в пътя на Бога.

Чрез псалмиста е произнесено и едно друго благословение:

„Блажен всеки, който се бои от Господа и ходи в Неговите пътища (...) Жена ти ще бъде като плодотворната лоза в средата на дома ти. Чадата ти като маслинови младоци около трапезата ти.“ (Пс. 128:1,3) Благодарен трябва да бъде човекът, чиято жена се радва да се прилепи към него като нежна лоза. Такъв знак на любов показва, че той в страх и благодат от Господа е могъл до такава степен да спечели доверието ѝ! Но техните деца не са описани като лози; те са прибавени като отделни малки растения, с техните собствени права, с надежда и едно бъдеще, което е тяхно собствено. Колко забележително е, че те са „маслинови“ младоци, носещи вътре в себе си жизнеността на маслиното дърво, символ на Светия Дух (Зах. 4:11-14), което е станало възможно чрез молитвите и всеотдайните усилия на тези посветени родители!

Къде сме сега в историята?

Горната сцена е наистина красива, но за съжаление в наши дни твърде рядко може да се намери. Трябва да срещнем открито съществуващата днес реалност в много съвременни общества: „Има поколение, което кълне баща си и не благославя майка си. Има поколение, което е чисто пред своите си очи, обаче не е измито от нечистотата си. Има поколение – колко високо са очите им и колко са надигнати клепачите им! Има поколение, чиито зъби са мечове, и челюстните му зъби ножове, за да изпояжда от земята сиромасите и немотните сред хората. Пиявицата има две дъщери, които викат: Дай, дай! Три неща има, които са ненаситни, дори четири, които не казват: Стига!“ (Притчи 30:11-15)

Независимо от това, чрез Божията милост, дори в условията на цялата тази бъркотия, все

още има една удивителна вест на надежда, която трябва да бъде дадена:

„Пророк Малахия пише: „Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцата на бащите към децата и сърцата на децата към бащите.“ Тук пророкът описва естеството на делото. Хората, които трябва да подготвят пътя за Второто идване на Христос, са символизирани от верния Илия. По същия начин Йоан Кръстител дойде в духа на Илия да подготви пътя за Първото идване на Христос.

Големият въпрос за реформата трябва да събуди умоте и да се раздвижи общественото мнение. (...)“ *Свидетелства към църквата, т. 3, с. 61*

Да, в книгата на Малахия намираме едно добре познато пророчество, едно благородно начинание. Днес колко много има, които копнеят да видят благородни, послушни деца в едно поколение, което тъжно е характеризирано чрез една епоха, когато „това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена. Защото човечите ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятел на доброто, предатели, буйни, надути, повече сластолюбиви, а не боголюбиви“ (2 Тим. 3:1-4).

Изглежда невъзможно. Как може това някога да се случи?

Живеене според „Златното правило“

Повечето от нас биха се съгласили, че правилата в дома са абсолютно съществени за ефективното управление на една щастлива и спокойна домашна обстановка. Но може би най-важното „правило“ за авторитета, който родителите трябва постоянно да упражняват в полза на по-младите същества, които са поверени на тяхната особена грижа, е известното „Златно правило“. Господ ни

дава една вечна заповед, записана не веднъж в Писанието: „И както желаете да правят човечите на вас, така и вие правете на тях“ (Лука 6:31). „И тъй, всяко нещо, което желаете да правят човечите на вас, така и вие правете на тях; защото това е същината на закона и пророците.“ (Мат. 7:12)

Има много корабкрушения на човечеството в този тъжен свят, много разстроени души, които ги измъчват трудни препятствия в зрелия им живот, дължащо се така често на липса на прилежно обучение в младостта им. Може би им е било позволено като деца да вършат каквото им харесва и по-късно в зряла възраст те неминуемо се изправят пред дълбоко разочарование, когато осъзнаят, че останалият свят не свежда глава и не угажда на техните прищевки.

Защо се случва това?

„С течение на годините някои деца мислят, че е нещо нормално да вървят по своя си път, а родителите им да изпълняват техните желания. Очакват родителите да им прислужват. Те не търпят ограничения и когато станат достатъчно големи, за да помагат на родителите си, не поемат полагащите им се отговорности. Освобождават ги от задължения и те израстват безполезни за дома и обществото. Няма сила да издържат. Родителите им носят бремето и им позволяват да растат в безделие, без създадени навици за ред, трудолюбие и пестеливост. Не са научени да се ограничават, а биват глезени, апетитът им с задоволява и те израстват в лошо здраве. Обноските и поведението им не са приятни. Самите те са нещастни и правят хората около себе си нещастни. Докато децата все още са деца, получават разрешение да излизат с компании и

да общуват с младите, а впоследствие взаимно си оказват покваряващо влияние.

Божие проклятие наистина ще се стовари върху неверните родители. Те не само засаждат тръни, които ще ги наранят тук, но ще се облъскат с последиците от небрежността си, когато съдът се открие. Там много деца ще станат, ще осъдят родителите си за това, че не са ги ограничавали, и ще ги обвинят за осъждането си. Фалшивото съчувствие и сляпата любов на родителите ги подтиква да извиняват грешките на децата си и да ги отминават без наказание. В резултат на това децата им биват погубени и кръвта на душите им ще тежи върху неверните родители.

Децата, които израстват без дисциплина, има какво да научат, след като твърдят, че са Христови последователи. Религиозният им опит е повлиян от възпитанието, което са получили в детството. Често се проявява същата упоритост, същата липса на самоограничаване, същата склонност да се гневят от изобличението, същото себелюбие и нежелание да търсят съвет от други или да приемат чужда преценка, същата леност, отбягване на отговорности и нежелание да се поемат задължения. Всичко това се проявява в отношението им към църквата. Възможно е да постигнат победа, но колко трудна е битката, колко тежка е борбата! Колко трудно им е да се научат на дисциплина, която им е необходима, за да достигнат благородството на християнския характер! Но ако накрая победят, преди грабването ще им бъде позволено да видят колко близко са били до бездната на вечното унищожение, тъй като не са били правилно възпитани в младостта си и не са успели да се научат на подчинение в детството си.“ *Свидетелства към църквата, т. 1, с. 194, 195*

С разбиране, че децата са наследство от Господа, тук ни се напомня, че децата ни не са наша собственост. Винаги трябва да помним, че те принадлежат на Бога.

Така тук виждаме горчивите последици от пропускането да се научат на послушание в детските години. Въпреки това, ние, като родители, трябва да се запитаме: Дали необходимото обучение на нашите деца трябва да се извършва със сурови и груби мерки? Отговорът се намира в Златното правило: ако вие бяхте малкото дете и сте обучавани, какво бихте предпочели? Вероятно бихте копнели за един съвършено хармонизиран баланс на правда и милост.

Сериозна, разумна правдивост, която да ви пригответи да бъдете отговорни, култивиращи зрял себеконтрол, за да можете да проявявате добродетелта на праведността във всички аспекти на живота.

Вие също бихте искали това обучение да бъде съчетано с нежна разумна милост, така че да можете прекрасно да цъфтите и преуспявате като продукт на любовта – едно неегоистично същество, отговарящо на ентусиазираната грижовна любов на посветени родители. Такова едно красиво взаимоотношение е подходящо да отразява онези сияйни лъчи, излъчващи се от собствения ни небесен Баща: „Ние любим (Него), защото първо Той възлюби нас“ (1 Йоан 4:19).

Тайната на успеха

Моят баща веднъж ми обясни за жизненоважните стъпки в процеса на възпитаването на детето. Състои се от една проста, но мъдра рецепта:

- Благими думи;
- Любящи погледи;
- Нежно докосване.

Думите винаги са благи, тъй като са подбрани внимателно и са подправени със сол (Колос. 4:16), за да принасят благодат на тези, които слушат. Погледите и изражението изразяват любов, понеже собствената ни признателност към Бога за нашите деца винаги е съществена част на семейната връзка. Допирът може да варира в степен на нежност, но и винаги изобилства със същия този скъпо-

ценен елемент на привлекателна, себепожертвувателна любов.

Не забравяйте, че ние също бяхме някога деца. Родителите трябва да разберат, че децата не отговарят благоразположено, когато са потиквани към гняв, понеже това ги обезкуражава (Колос. 3:21). Каквото и да изразяваме към тях, трябва да бъде вършено с любов и нашите думи трябва да бъдат принципно поддържани чрез действие, защото децата също имат собствена отговорност. От тях също се изисква сериозно да се покоряват на родителите си „във всичко, защото това е угодно на Господа“ (ст. 20). Защо не го направим по-лесно, по-правдоподобно и по-приятно за тях да проявяват послушание с радост?

Започнете рано процеса?

„Майката не трябва да допуска детето да взема предимство над нея в нито един единствен случай; и за да поддържа този авторитет, не е необходимо да прибегва до груби мерки. Една твърда, здрава ръка и любезност, която убеждава детето във вашата любов, ще изпълни целта. Но оставите ли егоизмът, гневът и своеволието да се развият през първите три години на едно дете, ще бъде трудно то да се доведе до послушание на здравословна дисциплина.“ *Детско водителство*, с. 43

За да стане това, „трябва да помним, че изисканото послушание не трябва да бъде получено чрез мъмрене и заплахи. Много родители все още ще трябва да научат, че никое добро не се осъществява чрез изблици на мъмрене. Мнозина не съзнават нуждата от любезно говорене на децата. Не забравяйте, че тези малки същества са купени с цена и са придобито притежание на Господ Исус.“ *Детско водителство*, 76 (англ.)

„Не е правилно родителите да глеят и да угаждат на децата си; нито пък да ги насилват. Твърдият, решителен и ясен курс на поведение ще донесе възможна най-добри резултати.“ *Свидетелства към църквата*, т. 4, с. 292

Когато съм обръщала внима-

нието на майки върху погрешните навици, които са насърчавали в техните малки същества, някои слушаха с безразличие, докато други казваха с усмивка: „Не мога да поема кръст за децата ми. Те ще постъпват по-добре когато пораснат. Тогава ще се срамуват от тези страстни изблици. Не е добре да бъде твърде строга към децата. Те ще надрастат склонността да казват неистини, да се намесват, да бъдат лениви и егоисти.“

Наистина много лесен начин да се уреди работата, но начин, който не е в хармония с Божията воля. Ако едно поле се остави необработено, сигурно ще се появи реколта от плевели. Така е и с децата. Ако почвата на сърцето е необработена, Сатана сее свои семена на гняв и омраза, егоизъм и гордост и те бързо ще се появят, донасяйки една жетва, която родителите ще жънат с горчива скръб. Те ще видят твърде късно ужасната си грешка. Грешката, която са направили, никога не може да бъде нацяло отменена. Дори ако детето чрез търпение, неуморна грижа накрая бъде спечелено за Спасителя, неговият характер винаги ще носи белезите на посятото сатанинско семе.

Децата, оставени на себе си, израстват егоисти, възискателни, непривлекателни, не могат се радват на собственото общество или на обществото на други, животът им е пълен с недоволство.“ *Ривю енд херълд*, 24.01.1907

Колко рано може да се започне със здравословната дисциплина и как се препоръчва тя?

Майката може да ограничава и контролира своите желания в периода преди раждането и да държи предметите, с които се занимава, под контрола на разума. След раждането:

„Малките преди да са станали на годинка чувстват и разбират какво се говори по отношение на тях и знаят до каква степен трябва да бъдат удовлетворени. Майки, вие трябва да възпитавате децата си да отстъпват на вашите желания.(...)“

„Влиянието на майката е непрестанно влияние; и ако тя винаги е на страната на правото, характерите на нейните деца ще свидетелстват за нейната морална сериозност и достойнство. Нейната усмивка, нейното насърчение могат да бъдат вдъхновяваща сила. Тя може да носи слънчева светлина на сърцето на детето си чрез дума на любов, усмивка на одобрение.“ *Знамение на времето*, 16.03.1891

Колко дълго трае дисциплината?

„Дисциплина“ идва от същата дума като ученик или чирак. Християнската дисциплина включва родители, учещи децата си за Христос в подготовка за вечността. Господ не иска работи да Го следват съляпо, но разглезени, своенравни деца не ще покваряват Неговото царство. Бог приготвя един христоводен народ, който да Му служи с цялото сърце от любов, а не от страх – и Той иска истинска, сърдечна служба, не просто едно външно шоу. Вътрешна чистота на сърцето е да подхранваме честност, пламтяща от вътре. Господният план е: „Нашите синове в младостта си да бъдат като пораснали младоки, и нашите дъщери като краеъгълни камъни издялани за украшение на дворци“ (Пс. 144:12).

Примерът винаги ще говори по-силно от думите. Нашите млади ще подражават по-внимателно на това, което сме и каквото вършим, отколкото на нещо, което може да изповядваме. Така че може би най-голямото влияние за подобряване нашите усилия за възпитаване на детето ще бъде да повишим нивото на собственото ни посвещение на Бога. Проповядвайте им евангелието по всяко време и ако е необходимо, използвайте думи.

Господ ни нарежда: „Вложете, прочее, тия мои думи в сърцето си и в душата си, вържете ги за знак на ръката си, и нека бъдат като надчелия между очите ви. Да учите на тях чадата си, като говорите за тях, когато седиш в

Примерът винаги ще говори по-силно от думите. Нашите млади ще подражават по-внимателно на това, което сме и каквото вършим, отколкото на нещо, което може да изповядваме. Така че може би най-голямото влияние за подобряване нашите усилия за възпитаване на детето ще бъде да повишим нивото на собственото ни посвещение на Бога.

къщата си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш“ (Второз.11:18,19).

Така трябва да държим Божието Слово винаги пред нас, като наш собствен жизнен път и естествено да го споделяме с децата си като практическо ръководство във всекидневния живот.

Добротата да бъде възвърната

„Ако всяко семейство, претендиращо, че са Божии деца, наистина са това, което изповядват, какво щастие би съществувало в дома! Христос би бил представян в домашния живот и родители и деца биха Го представяли в църквата.

Бог изисква децата да се грижат за своите родители, когато родителите не могат да се грижат за себе си. В небесните книги има доклад, който се пази, за престъплението от пренебрегването на родителите. Някои деца може да дадат на родителите си дом, но не отдават любов, нежност и съчувствие и лишават своите бащи и майки от това, за което те най-много копнеят във възрастта си. Докато баща ви и майка ви са живи, ваша постоянна грижа трябва да бъде да внасяте добро настроение и радост в техния живот. Вие трябва да отстранявате трудностите от пътя им към гроба. Това поведение към родителите ще ви представи в добра светлина пред света и ще ви препоръча на небето, като дете, което се покорява на Божествените предписания.

Децата трябва да не забравят, че възрастните родители в най-добрия случай имат малко радост и утеха и не трябва чрез пренебрегване и безразличие да трупат

скръб върху скръб в родителските им сърца. Децата, които следват един курс на безсърдечност са не само ужасна скръб за възрастните баща и майка, но носят скръб и на небето. За такива деца се записва, че са престъпници на Божиите заповеди. Онези, които не почитат и не обичат родителите си, никога не ще почитат Бога на небето, никога не ще бъдат счестени достойни за място в новата земя.“ *Ръкописи*, XIII, с. 84, 85

Заключение

Накратко, нека винаги помним, че „родителите са натоварени с настоящите и вечни интереси на своите деца. Те трябва да държат юздите на управлението и да ръководят семействата си за честта на Бога. Божият закон трябва да бъде техният стандарт и любов трябва да владее във всичко.“ *Знамения на времето*, 16.03.1891

Да, деградацията, причинена в човешките семейства чрез проклятието на греха, все пак може да бъде заличена чрез Христовата жертва на голготския кръст. Господ има план за нас – надежда и бъдеще, да получим едно удивително преживяване, достъпно чрез Неговата благодат. Нашите деца не трябва да паднат лесна плячка на неприятеля. Но истината е, че това дело на реформация трябва да започне първо с нас, не с тях – и те подобно ще бъдат привлечени да отговорят на свой ред. Така че, нека изкупим времето и да започнем отново процеса!

„Всичките ти чада ще бъдат научени от Господа; и голям ще бъде мирът на чадата ти.“ (Исаия 54:13) **ВР**



Крайната цел - стремение към съвършенство

Копнейте за по-големите дарби; а при все това аз ви показвам един превъзходен път.

(1Коринтяни 12:31)

Една мрачна картина

Цялото население на планетата земя напоследък се изчислява на 7 милиарда жители, повечето от които живеят само защото са тук, без да имат ясно обяснение за причината на своето съществуване, нито някаква определена цел, която да осмисля живота им. Друга доста голяма категория има наследени или възприети различни видове съмнителни обяснения, представяйки се, че знаят защо са тук, докато в действителност са само бедни жертви на погрешно

водещи идеологии, които обещават много, но не дават задоволителни отговори.

Незнаещи за истинската цел на своето съществуване, хората имат склонността да се съсредоточават върху краткосрочни цели, опитвайки се да направят ограниченото си време тук на земята колкото е възможно приятно и комфортно. Но само малцина от тях успяват дори в това преходно усилие. Повечето не успяват и да постигнат удовлетворение в този свят и да спечелят вечния живот.

Според Библията човешкият род беше създаден съвършен във всяко отношение и имаше удивителната перспектива да бъде абсолютно щастлив за вечността. Но поради греха това първоначално съвършенство на всички техни компоненти – тяло, интелект и склонности започнаха да се израждат в обезпокоителен размер, така че не след дълго време и порочността на човечеството ста-

на почти всеобща, докато накрая „Господ се разкая, че беше направил човека на земята и огорчи се в сърцето Си“ (Бит. 6:6).

Не само външното поведение се поквари. В болшинството случаи самите мисли и чувства бяха отишли така далеч отвъд всяка граница на благоприличие, че не беше останало нищо, което да се отзове на увещанието на Светия Дух. „И като видя Господ, че се умножава нечестие на човека по земята и че всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, беше постоянно само зло, разкая се Господ, че беше направил човека на земята, и огорчи се в сърцето Си.“ (Битие 6:5, 6)

Изоставяйки верността си към Създателя, човечеството се сприятели с неприятеля на душите и под неговото влияние стана така покварено, докато всяко подобие с Бога беше изтрито и човешката раса започна да отразява образа на неприятеля. Грехът вече не

беше „случайност“ или „грешка“, но по-скоро стана преобладаваща съставна част от човешкия стил на живот. „Които, изгубили чувство, са се предали на сладострастие, **да вършат ненаситно всякаква нечистота.**“ (Ефес. 4:19)

Чрез следване хитрия измамник човешкото достойнство се снижи драматично, водейки всекидневно расата към нула – една ценност, която вече не означаваше изобщо добро в човечеството, точно както предпотопните хора във времето на Ной или древните ханаанци, които бяха сметени „узрели“ за унищожение. Тъй като „заплатата на греха е смърт“ (Римл. 6:23), човечеството чрез малки избори беше обречено да живее един неудовлетворен живот на земята, непрекъснато жадуващо и никога не можещо да получи трайно, дългосрочно задоволяване. Този начин на живот накрая би завършил с отчаяние, безнадеждна смърт, която донася трагичен край на един съзнателно избран живот на грех и сведени до нищо всички постижения, които повече не биха били от голяма полза.

Надежда на хоризонта

Бог, бидейки самата същност на любовта, не можеше да стои безучастен и да наблюдава как човечеството – венецът на земното Му творчество, вървеше към окончателна гибел, без да му бъде дадена възможност да избегне такава съдба. И тъй, в Своята безкрайна доброта и милост, като любящ Баща, Бог осигури начин извън това безнадеждно състояние с безкрайната цена на живота на Своя единороден Син, давайки на човешката раса възможност да бъде възстановено нейното първоначално съвършенство чрез плана на спасение.

В действителност това е навсякъде вестта на Писанието – безценни скъпоценни благоприятни случаи за спасение и даденото ни възстановяване чрез жертвата на нашия Господ и Спасител Исус Христос.

„Главната тема на Библията, предмета, около който се върти всяка друга тема в цялата книга, е спасителният план, възстановява-

нето на Божия образ в човешката душа. (...) **Тежестта на всяка книга и всеки пасаж от Библията е разглеждането на тази чудесна тема – издигането на човека,** силата на Бога, „Който ни дарява победата чрез нашия Господ Исус Христос“ (1 Кор. 15:57).“ *Възпитание, с. 132*

Чрез изкупителната жертва на Христос човешките същества трябва не само да бъдат опростени за минали грехове и престъпления, но трябва да бъдат променени от едно състояние на физически, интелектуален и морален упадък в образа на Бога, защото, „ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, **и да ни очисти от всяка неправда**“ (1 Йоан. 1:9).

Това е извънредно благоприятна възможност в нашия живот – и тъй като е била дадена за нас на неизмерима цена, ние носим огромна отговорност относно начина, по който се отнасяме към нея. Ние можем просто да я пренебрегнем или можем да я използваме по най-добрия начин, достигайки така до по-високо ниво на съвършенство чрез силата и ръководството на Божия Дух. „**Първото ни задължение към Бога и нашите близки е саморазвитието. Всяка способност, с която Създателят ни е надарил, трябва да бъде развита до най-висша степен на съвършенство,** за да можем да бъдем способни да вършим в най-висша степен доброто, на което сме способни. За да се очистят и пречистят нашите характери, нуждаем се от дадената ни от Христос благодат, която ще ни даде възможност да видим и поправим нашите недостатъци и да подобрим това, което е чудесно в нашите характери.“ *Детско водителство, с. 164 (англ.)*

Това дело на очистиране, извършено чрез Светия Дух, не е просто една повърхностна работа. Напротив, то прониква до самата вътрешност на човешкото естество, същността на нашето същество, като преобразява не просто няколко аспекта от външния ни вид и поведение, но по-скоро влияе на цялостното ни разбиране, възприятията и чувствата. Както Исус каза на Никодим в техния забележителен

разговор през нощта, **за да бъде истинска, тази промяна не трябва да бъде нищо по-малко от новорождение.** Христос обясни: „Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство.“ (Йоан 3:3) Това новорождение включва пълна промяна на нашия характер и самоличност, така че накрая да бъдем различни хора, възстановени да носим подобие на Бога: „**Да съблечете, според по-предишното си поведение, стария човек, който тлее по измамнителните страсти, да се обновите в духа на своя ум, и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и светост на истината**“ (Ефес. 4:22-24).

Сътрудничество в процеса на раждането от небето

Кои аспекти от живота са включени в Божия план да ни преобрази и докъде трябва да достигне? С дадената чрез Христос благодат Божиите деца трябва прогресивно да бъдат обогатени в абсолютно всеки аспект от тяхното съществуване, **пораствайки „по всичко в Него,** Който е главата, Христос“ (ст. 15), „във всичко, в пълна сила да говорите (...) **така щото да не оставате назад в никоя дарба**“ (1 Кор. 1:4-7) и **усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело**“ (2 Тим. 3:17).

Няма аспект от живота, нито област от нашето съществуване, каквато и да е, която следва да бъде изключена от този процес на пълно преобразяване. „Главното е мъдрост; затова придобивай мъдрост, и при всичко, що си придобил, придобивай разум.“ „Езикът на мъдрите изказва знание, а уста на безумните изригват глупост.“ (Притчи 4:7; 15:2) „Истинското възпитание дава тази мъдрост. То ни учи как да използваме най-добре не само една, но всички наши сили и способности. По този начин то обхваща всички наши задължения към самите нас, към света и към Бога.“ *Възпитание, с. 247*

Този процес, познат също като освещение, ще ни заведе накрая до състоянието на святост или дадено от Бога съвършенство във всичко, което съставлява нашата

готовност за небето. „Благодарение Богу, че като бяхте слуги на греха, вие се покорихте от сърце на онзи образец на вероучението, в което бяхте обучени, и, освободени от греха, станяхте слуги на правдата. (...) **Но сега, като се освободихте от греха и станяхте слуги на Бога, имате за плод това, че отивате към святост, на която истината е вечен живот.**“ (Римл. 6:17, 18, 22)

„Истинското освещение означава съвършена любов, съвършено послушание, съвършено съобразяване с Божиата воля. Ние трябва да бъдем осветени за Бога чрез послушание на истината. Нашата съвест трябва да бъде очистена от мъртви дела, за да служим на живия Бог. Ние още не сме съвършени, но имаме привилегията да се отдалечаваме от егоизма и греха и да напредваме към съвършенството. **Велики възможности, висши и святи цели могат да бъдат на разположение на всички.**“ *Деяния на апостолите, с. 255*

Тези святи придобивки увеличават стойността на вярващия отвъд всяко човешко въображение, усъвършенствайки в него или нея всестранин християнски характер, като правят тази личност най-желателна и достойна в този живот и съвършено годна за бъдещия славен живот.

„Божият идеал за Неговите чада е по-висок и от най-възвишената човешка мисъл. Богоподобие е целта, която трябва да бъде постигната. Пред ученика е открит един път на постоянен напредък. Той има да постигне една цел, да се издигне до един образец, който включва всичко добро, чисто и благородно. Той ще напредва по възможност по-бързо и ще стигне по-далеч във всяка област на истинското знание. Неговите усилия обаче ще бъдат насочени към цели толкова по-възвишени от себелюбивите и земни интереси, колкото небесата отстоят от земята.“ *Възпитание, с. 14*

„Христовата религия никога не деградира този, който я е приел. Тя никога не го прави недодялан или груб, неучтив или самомнителен, избухлив или коравосърдечен. Напротив, тя облагородява вкуса,

освещава разсъдъка, очиства и облагородява мислите, подчинявайки ги на Исус Христос.

Божият идеал за Неговите деца е по-висок от това, което и най-възвишената човешка мисъл може да достигне. Живият Бог е дал в Своя свят закон копие на Своя характер (...)

Идеалът на християнския характер е христороподобие. Пред нас има отворен път за постоянно напредване. Имаме да достигнем една цел, да постигнем един образец, който включва всичко добро, чисто, благородно и възвишено. Трябва да има постоянно усилие и постоянен напредък напред и нагоре към усъвършенстване на характера.“ *Съвети за родители, учители и ученици, с. 365*

Господ ни уверява: „Които славят Мене, тях ще прославя Аз“ (1 Царе 2:30). Историята на Даниил и неговите трима приятели, изпитани от царя и намерени десет пъти по-способни от всички техни другари, е точно един от многото примери, откриващи, че непоколебимата верност, особено при голям изпит, често е удостоверявана с чест дори в този живот.“ (Даниил 1:19, 20; 2:48, 49)

Ако размислим върху живота на други мъже на вярата, такива като Йосиф, Мойсей или Давид, бихме разпознали същия пример навсякъде. Бог взе всеки от тях и водейки ги прогресивно към усъвършенстване на характера, като им показваше техните слаби места, водеше ги през изпитания и им помагаше да победят и израснат „в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота“ (Ефес. 4:13). В много случаи дори социалното им положение драматично се промени, отразявайки Божието признание за тяхната верност, както и тяхното желание да бъдат променени от Бога според Неговата воля.

Тъй като „Исус Христос е същият вчера, днес и довека“ (Евр. 13:8), Той има подобен начин на отношение с хората през всяко време. Днес Той също желае да води Своите верни деца до най-високите върхове на духовно постижение, както е правил в миналото. Но Христос не ще извърши това дело като своеволна намеса в жи-

вота на всеки. Той променя една личност за по-добро само до степента, която той или тя желаят Светият Дух да поеме контрола, за да подобрява живота към съвършенство.

„Господ не върши нищо без нашето сътрудничество.“ *Избрани вести, кн. 2, с. 236 (англ.)* Бог може да приеме само доброволно, радостно послушание. Против Неговото естество и характер е да се опитва да ни насилва в нещо, дори и в послушание. Следователно всяка стъпка към напредване изисква нашето одобрение и сътрудничество. Господ не може да напредва в процеса да ни променя по-бързо, отколкото ние сме готови и склонни да приемем.

„Всички сме длъжници на Бога. Той има изисквания към нас, които не можем да изпълним, без да се предадем в пълна и доброволна жертва. Изисква незабавно и доброволно послушание и няма да приеме нищо по-малко от това.“ *Свидетелства към църквата, т. 3, с. 353*

Покоряването на процеса за промяна не винаги е безболезнено или удобно, но определено е достойно за приемане, понеже то е условието, при което ние, като грешници, можем да избегнем нашата присъда и да бъдем надарени с ценност несравнимо по-висока от която и да е материална стойност във всемира: „А Бог на всяка благодат, Който ви е призовал в Своята вечна слава чрез Христа [Исуса], ще ви усъвършенства, утвърди, укрепи [и направи непоколебими], след като пострадате малко“ (1Петр. 5:10)

Един дисциплиниран живот

Апостол Павел сравнява християнския живот с тренировката на професионалните атлети, които водят един много дисциплиниран живот, управляван от всякакъв вид правила и ограничения, за да увеличат физическата си издръжливост и развият годност, за да осъществят някакъв вид постижение - един венец, който накрая евентуално ще увехне. На това те посвещават живота си, като че ли живеят за тази единствена цел. „И всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко. Те вършат това

за да получат тленен венец, а ние нетленен.“ (1Кор. 9:25)

„Единствената му цел беше да победи в състезанието за вечния живот. Нея Павел копнеше да види разкрита в живота на коринтските вярващи. Той знаеше, че за да достигнат Христовия идеал, те трябваше цял живот да се борят в битка, от която нямаше отдих. Уеща ги да се борят съобразно със закона ден след ден, старайки се към благочестие и морално съвършенство. Умоляваше ги да оставят настрана всяко бреме и да се втурнат напред към целта – съвършенството в Христос.“ *Деяния на апостолите, с. 141*

Могъщата сила на Божието Слово

Тези, които познават превзхождащата стойност на духовните придобивки, ще се опитват да спомогнат за своето интелектуално и духовно развитие чрез сериозно посвещаване на време за връзката си с Бога. Между всичко, изучаването на Писанието с молитва изпъква като едно от най-ефикасните средства, водещи до осъществяването на тази цел. Това може да доведе до най-големи резултати, понеже Божието Слово е силното средство, което Бог използва за промяна на живота.

„Творческата сила, която създаде света, **се съдържа в Божието Слово. Това Слово дава сила и живот.** Всяка заповед е едно обещание, и ако се приеме от волята и се погълне от душата, тя носи със себе си живота на Безконечния. **Тя променя човешкото естество и пресъздава душата в Божи образ.**“ *Възпитание, с. 133*

„Който изследва с искрен и възприемчив дух **Божието Слово, с желание да възприеме неговите истини, ще бъде доведен в съприкосновение с неговия Автор, и в такъв случай няма граници за възможностите на неговото развитие, освен ако самият той постави такива.**“ *Възпитание, с. 131*

Чрез гледане ние се променяме според предмета на нашето

Велики възможности, висши и свети цели могат да бъдат на разположение на всички.

размишление. Ако това е Христос, като съсредоточаваме погледа си върху Него и гледаме на Него всекидневно с дълбок интерес, нашето естество ще се промени по Негово подобие. „А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен.“ (2 Кор. 3:18)

Чрез гледане на Исус (Евр. 12:1-3) ние ще напредваме, тъй като всеки изминал ден има смисъл за нас, довеждащ ни до ново ниво на развитие. Независимо от хода на времето, което може да остави някои следи върху физическото ни тяло, не ще се обезсърчаваме или депресираме, както мнозина правят, а по-скоро ще постоянстваме бодро, с добър кураж и силна неотпадаща вяра, понеже имаме уверение, че „ако и да тлее външният наш човек, пак вътрешният всеки ден се подновява“ (2 Кор. 4:16).

Съсредоточаване върху вечността

Като сме уверени, че Господ, който е започнал това добро дело в нас „ще го усъвършенства до деня на Исус Христос“ (Фил. 13:6), имаме най-голямата и най-чудесна мотивация да се пазим решително във вярата веднъж предадена на светиите (Юда 3), така че никой да не може да ни измами за нашата награда (Кол. 2:18). Дотук апостолът ни увещава да не се отказваме. „Защото ви е нужно търпение, та като извършите Божията воля, да получите обещаното. „Защото още твърде малко време и ще дойде Този, Който има да дойде, и не ще се забави.“ (Евр. 10:36, 37)

Когато Господ дойде, ще бъдем винаги с Него (1Солун. 4:16; Йоан 14:8), но нашето лично развитие никога няма да спре.

В обновената земя „безсмъртни умове ще разглеждат с неморно възхищение чудесата на творческата сила и тайните на спасителната любов. Там не ще има никакъв жесток, лукав неприятел, който да подвежда хората да забравят Бога. Всяка наклонност ще се развива, всяка способност ще се увеличава. Увеличаването на знанията нито ще изморява паметта, нито ще изчерпва силите. Там могат да се извършват най-големи предприятия, да се постигат най-възвишените стремежи, да се осъществяват най-висшите копнежи, и все пак постоянно ще се явяват все по-нови височини за изкачване, все по-нови чудеса за възхищение, нови истини за възприемане и нови предмети ще развиват силите на разума, на душата и на тялото.

Всички съкровища на вселената ще стоят на разположение на Божиите изкупени за изследване. (...)

А отлитащите във вечността години ще им дават все по-богати и по-чудесни откровения на Бога и на Христос. Заедно с растящото познание ще се увеличава и любовта, благоговението и блаженството. Колкото повече човеците познават Бога, толкова по-голямо ще става тяхното удивление от Божия характер. (...)

Единодушие и радост владеят в цялото необятно творение. От Онзи, Който е сътворил всичко, се излъчва живот, светлина и щастие над всички области на неограниченото пространство. От най-нищожния атом до най-голямото световно тяло, всички живи и всички безжизнени неща в непомрачена красота и пълна радост заявяват: „**Бог е любов.**“ *Великата борба, с. 560, 561*

ВР

А. Балбах



Винятото на шите християнски джиги

„И тъй, пазете и вършете ги; защото това е мъдростта ви и благоразумието ви пред очите на племената, които, като чуят за всичките тези повеления, ще рекат: Ето, мъдри и разумни люде са тия на тоя велик народ.“ (Втор. 4:6)

„Защото пред Бога ние сме Христово благоухание за тези, които се спасяват, и за онези, които погиват.“ (2 Кор. 2:15)

Една красива илюстрация на този стих от посланието на апостол Павел към коринтяните е разказана от първия протестантски мисионер в Япония. Той се върнал в Англия в отпуск и там в апартамента му бил посетен от няколко членове на кралското семейство на Япония. Те били негови познати и сега били на турне в Европа. След тяхното посещение друга група японски туристи дошла да види мисионера. „О, - възкликнал един от тях, - „ти си посрещал

кралски особи тук днес!“ „Кое те кара да мислиш така? – попитал мисионерът. „О, има парфюм, произведен в нашата страна, който е за ползване изключително от царското семейство. На никого друго не е позволено да го употребява и благоуханият му аромат е явен в този апартамент. Можем да ти кажем, че членове на кралското семейство са те посетили тук.“

Днес ние изповядваме, че сме съграждани със светиите и членове Божието царско семейство. Ако действително сме това, което изповядваме, че сме, ние също ще оставяме след нас едно духовно благоухание, което ще ни приравни с небесното семейство. Когато хората ни погледнат, забележат нашето поведение и чуят нашите думи, ще бъдат принудени да кажат за нас това, което водачите на еврейския народ казаха за Петър и Йоан: „Тези са били с Исус.“

Ние сме били поставени тук с цел

Всяко нещо, което е излязло от ръцете на нашия Създател, има цел. Когато Бог направи човешките същества по Свой образ, направи ги мъж и жена, защото „не е добре за човека да бъде сам“. „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си и те ще бъдат една плът.“ (Битие 2:18, 24). Една от целите на това свързване на двамата беше заявена с тези думи: „Плодете се и се размножавайте, напълнете земята“ (Битие 1:28).

„Бог, Който създаде земята (...) създаде я, за да се населява (Исаия 45:18). След изгонването на Луцифер и ангелите, които се разбунтуваха, „Божията цел беше да насели отново небето с човешкото семейство, ако се бяха показали послушни на всяко

Негово слово.“ *Библейски коментар*, т. 1, с. 1082

Ако грехът не беше влязъл в света чрез непослушанието на нашите първи родители, целта на Бога за човешкия род можеше да бъде постигната за кратко време. Човешкото семейство щеше да стане едно с небесното семейство. Но влизането на греха донесе едно забавяне на изпълнението на Божия план. Грехът причини празнота в небето. Грешни човещи не могат да заемат едно празно място, причинено от изгонването на ангели, които съгрешиха. Грешниците трябва да спрат да бъдат грешници преди да могат да имат място между небесното семейство. И тази промяна в грешниците се постига чрез плана на изкуплението.

Божията любов е открита в свободно предлагане на спасение за всички хора. Колко е тъжно, че така малко приемат Неговата любов и в действителност желаят да бъдат спасени! „Мнозина са поканени, а малцина избрани.“ (Мат. 22:14)

Защо толкова много от нас, които са грешници, не зачитат Божията любов и отхвърлят спасението? Защото мнозина предпочитат да следват примера на Каин, пазарейки се с Бога. Те не искат да бъдат спасени по начина, който Бог е определил. Ако ние действително искаме да бъдем приети във вечното царство при идването на Христос, трябва да проявяваме голям интерес към програмата, която Бог е установил за нас.

Господ ни е призовал „от тъмнината в Своята чудесна светлина“ (1 Петр. 2:9), за да можем „да блесим като светилина на света“ (Фил. 2:15). Христос казва: „Вие сте светлината на света“ (Мат. 5:14). Каква привилегия имаме вие и аз! И каква отговорност! Бог иска всеки християнин да бъде ухание за добро в този свят. Трябва да преживеем тук едно предвкушване на радостите от живота в небето. Трябва да направим така, че нашите близки да получат един проблясък за красотата на едно превъзходно съществуване. С други думи, Бог е предвидил да ни даде

Християнският дом е като оранжерия, където скъпоценните семена на небесните принципи имат най-добра възможност да изникнат, цъфнат и носят плод.

възможност отчасти да се радваме тук на земята на това, което Той „е приготвил за тези, които Го обичат“ (1 Кор. 2:9), и да служим за пример, преди да влезем в действителната и пълна наслада от това благословение в небето.

И тук християнският дом е част от картината. Божията програма за християнското семейство има благословения в изобилие за създателите на дома, църквата, обществото и управлението. Християнското семейство ще бъде едно небе на земята. „Едно щастливо семейство, казва английският държавник сър Джон Бауринг – е едно по-ранно небе.“

Благословения в дома

Едно от благословенията, които Бог иска да притежаваме, е благословието на щастие. Един добър семеен живот може да бъде чудесен източник на щастие. Това обикновено е общопризнато и потвърдено от много писатели.

Едуард Нютон пише: „Ако този свят дава истинско щастие, то трябва да бъде намерено в дом, където любовта и доверието се увеличават с годините.“ Германският поет и философ Гьоте заявява: „Най-щастлив е този, бил той цар или селянин, който намира мир в дома си.“

В Библията щастливият мъж е описан не като такъв, който живее като отшелник, но в компанията на своята съпруга и деца (Пс. 128:1-3). Забележете, че не е достатъчно човек само да има дом, за да се радва на обещаното благословение. Един светски човек може да каже: „Всичко е добре с мен и моето семейство, без Бог“, но той не е благословен и щастлив в най-пълния смисъл. През годините съм забелязал, че личност, която няма мир с Бога, не може да бъде действително щастлива. Такава личност е заблудена, без надежда и всъщност е по пътя на разорението си. Не може да има

щастие при перспектива умирање. (Малахия 4:1-3) Не само тези, които не са християни са измамани, но и полуобърнатите християни, които „твърдят, че познават Бога, но с делата си се отричат от Него“ (Тит 1:16). Ако вярваме, че можем да служим на Бога веднъж в седмицата и да ходим по пътищата на греха през другите шест дни от седмицата, ние се мамим. Няма по-голяма измама от самоизматата.

Любовта към света, похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота (1Йоаново 2:15, 16) идват от този, който изкусяваше Исус в пустинята. Сатана „Му показва всичките царства на света и тяхната слава“, но ясно заяви, че получаването на тези неща включва сериозна обвързаност: „Всичко това ще ти дам“, каза изкусителят, „ако паднеш да ми се поклониш“ (Мат. 4:8,9). Когато сме изкушени да обичаме света и нещата, които му принадлежат, съзнаваме ли на кого сме изкушени да се покланяме чрез нашата погрешна нагласа?

Благословието, което Господ обещава в Псалм 128, е за „всеки, който се бои от Господа“ и ходи в Неговите пътища“. Следователно най-същественият елемент в един дом е присъствието на Господ, Който казва: „Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене“ (Откр. 3:20). Християнският дом е като оранжерия, където скъпоценните семена на небесните принципи имат най-добра възможност да изникнат, цъфнат и носят плод, ако се развият както трябва от родителите и другите членове на дома.

Това Божие благословение ще направи във всеки дом, който преживява Христовото влияние, да се проявява любов към всеки член от семейството.

Дори и онези, които са били увредени от греха и Сатана, както и тези, които са изгубили семей-

ството си на земята, могат и ще се научат да се отнасят с тези, които са около тях, със своите близки приятели и осиновени „семејства“ така добре, че светът ще познае, че тези страдащи хора са били с Исус.

Влиянието върху децата

„Веднага след болшевишката революция в Съветския съюз руските лидери се опитаха да унищожат семейството и брака, елиминирайки така нареченото капиталистическо еднобрачие (...) Вместо брачната институция имаше само един социален договор, сключен между мъж и жена да живеят заедно за период от време – една година, един месец, една седмица или дори една нощ. Развеждаха се толкова често, колкото желязата. Няколко години по-късно орди от (...) бездомни деца станаха заплаха дори за Съветския съюз. Милиони живота бяха съсипани, особено на момичета. Омразата и конфликтите между полигами и полиандри се увеличи и им причини психоневроза. Работата във фабриките намаля. Това състояние принуди към една промяна на политическата сцена. Държавата тогава издигна целомъдрието и неприкосновеността на брака и беше издаден закон през 1944 г., който в действителност правеше почти невъзможно получаването на развод за болшинството от населението. Тези мерки изглежда да са подобрили ситуацията.“ *П. А. Сорokin, Американската секс революция, с. 114*

Едно атеистично общество, което не признаваше, че домът е една Божествена институция, дойде до заключението, че анулирането на дома е социално бедствие и че възстановяването на дома е абсолютно необходимо за оцеляването на обществото и сигурността на управлението. Ние като християни сме с голяма крачка по-напред. Вярваме, че наистина домът е възстановен само ако Божието присъствие е там. Само от дом, където Бог царува върховно, където принципите на небето се преживяват, децата могат да носят благословение, щастливи спомени и ясно разграничение между

право и погрешно. Следователно нека не забравяме, че чрез нашия пример, който може да бъде лихухание от живот за живот, или ухане от смърт за смърт, помагаме на децата си да си осигурят паспорт – или за вечен живот, или за вечна смърт.

Няколко примера ще покажат каква важна роля играе християнската религия в дома и колко пагубно е отсъствието на християнство в дома.

Когато английският теолог Хенри Алфорд решил да се откаже от учителската си кариера, писал на съпругата си:

„Очаквам с голямо удоволствие домашният ни живот сега да започне. Нека да го прекарваме във взаимна полза и любов, и усъвършенстване, и преди всичко в страх и любов към Бога. Нашите мили деца са във възраст, когато да бъдат в нашите мисли и чувства – (мисли) за добри характери и топли сърца. Нека не помрачаваме това (...) От моя страна ще се опитвам да бдя срещу внезапно настроение и прибързани думи; а ти, миличка, прави твоето, като се бориш със студенината в поведението. И нека и двамата се молим на нашия Бог, Той да желае да ни благослови един друг и нашите мили деца.“

Тук Алфорд разкрива благословенията, които принадлежат на всяко истинско християнско семејство.

Йохан Хейнрих Песталоци, швейцарски възпитателен реформатор, който установи метода на обучение, основан върху ползата от усърдната работа, похвали атмосферата на християнския дом със следните думи:

„Нашите домашни радости са най-прекрасните (радости), които си позволяваме на земята, и радостта на родителите с техните деца е най-святата радост на човешкия род. Тя прави техните сърца чисти и добри и ще издига хората към техния небесен Баща.“

В противовес на това, моля размислете върху един много различен пример. В Рио де Жанейро, Бразилия, както и в други големи градове, има много бездомни деца. Просене, крадене и

преждевременна проституция са техните средства за преживяване. Един ден полицаите арестували едно младо момче и го завели в младежкия дом. „Как се казваш?“ „Джо.“ Рутинните въпроси продължили и скоро изненадали офицерите. „Коя е майка ти?“ „Една проститутка.“ „А кой е баща ти?“ „Дяволът.“ „Къде живееш?“ „В ад.“ Офицерите не могли да го разберат, докато при по-нататъшните запитвания станало ясно, че всъщност всеки ден имало конфликт между родителите. При обичайните кавги бащата викал на майката: „Ти си проститутка“, и обратно тя крещяла: „Ти си дяволът“. И когато били недоволни от двустранния поток от груб и оскърбителен език, започвали да се бият. И накрая, когато се усмирили, били съгласни по едно: „Това е ад“. Всред тази мизерна обстановка това момче беше развило своето особено състояние на ума, което беше голямо проклятие за него. Това със сигурност е резултатът от липсата на действително християнско влияние в дома. А какво може да се очаква от деца, които идват от такива домове?

Ханс Кристиан Андерсен, датски писател, казва: „Осемдесет процента от нашите престъпници идват от неприятни домове.“ Разбира се, че тази причина ще изчезне, ако позволим на Исусовата любов да изпълни нашите домове с християнско съчувствие и благо-разположение.

Алберт Б. Хайнс, бивш директор на момчешкия клуб в Ню Йорк, твърди, че осемдесет процента от престъпленията в Съединените щати се извършват от мъже и момчета, които не са имали никакво реално религиозно възпитание. Самуел Смайлс казва, че социолози изследвали наследствените резултати от характера и поведението на две личности с оглед да се изясни влиянието, което тези личности са упражнили върху своите потомци от пет поколения. Единият бил моряк, когото Смайлс нарекъл Джукис. Този мъж бил комарджия, пияница, пушач и безнравствен човек. Другият, някой си Джонис, бил трезвен, благочестив християнин. Джукис имал пет дъ-

щери, които се омъжили, но след няколко години станали проститутки. В петото поколение на Джукис имало 1200 потомци, между които имало 450 сифилистици, 300 професионални просяци, 130 крадци и 7 убийци. Между потомците на Джонис в петото поколение имало 300 носители на различни университетски степени, 100 адвокати, 80 правителствени служители, 60 доктори, 60 писатели, 30 магистрати, 3 сенатора и известен брой банкери и бизнесмени. В светлината на тази статистика кой може да опровергае, че човечеството е продукт на домашните влияния?

През време на едно събрание, проведено във Валпарайсо, Индиана, САЩ, една майка сподели следното: „Бях оставена с пет деца. Най-голямото ми момче стана непокорно и нищо не можеше да се направи с него. Лъжеше и крадеше и започнах да мисля, че трябва да го заведа в поправителен дом (предшественика на младежкия арест). Една нощ сънувах, че един глас до мен ми каза да чета Библията с децата си. Никога не бях чела Библията с децата ми, макар че имам една красива Библия за украшение на масата във всекидневната. Започнах да я чета с децата и, о, каква промяна настъпи в нашия дом! Децата се събираха около мен мирни като котенца и най-голямото ми момче два или три дни, след като започнах, се разплака и слагайки ръцете си около врата ми, обеща, че ще бъде добро момче и да бъде спасен.“ (Сара А. Куке, *Попътни скици*)

Наистина можем да кажем с Давид: „Изясняването на Твое Слово просвещава“ (Псалм 119:130). Библията преобразява дома, а преобразеният дом преобразява обществото.

Влиянието върху обществото

Влиянието на дома върху обществото е добре установен факт, когото никоя личност не ще отрече. „Бъдещето на обществото се определя от децата и младежите на днешното време. А какво ще стане от тази младеж и от тези деца, зависи от дома. (...)“

„Бъдещето на обществото се определя от децата и младежите на днешното време. А какво ще стане от тази младеж и от тези деца, зависи от дома.“

Родителите могат да поставят основата на един здрав и щастлив живот за децата си. Те могат да ги изпратят във от дома си с морална сила да устоят на изкушенията, и с кураж и сила, за да могат да поемат и извършват успешно задачите си в живота. Те могат да ги изпълнят с въодушевеното решение и със сила, да посветят живота си за прослава на Бога и за доброто на човечеството. Те могат да оправят пред нозете им пътища, които през слънце и сенки да водят към славните висини.

Мисията на дома се простира и извън неговите членове. Християнският дом трябва да бъде един образец, който да представи превъзходството на истинските принципи в живота. Такъв един образец ще бъде една сила за доброто в света. Влиянието на един добър дом действа много по-силно върху човешките сърца и човешкият живот от всяка проповед, която може да бъде държана. Когато младежи излизат от един такъв дом, те разпръсват наоколо си усвоените в него навици и поучения. Така благородни житейски принципи се въвеждат и в други семейства и навсякъде се разпространява едно облагородяващо влияние.“ *По стъпките на Великия Лекар, с. 238-240*

Следният цитат е препечатан от *Wall Street Journal*: „Това, от което Америка се нуждае повече, отколкото от разширяване на жп линии и западно напояване, от по-ниска тарифа и от по-голяма житна реколта, и търговски флот, и нова навигация е съживяване на благочестието, добросърдечието на майката и бащата, които сме свикнали да имаме; благочестието, което считаше за добро задължение да се спре за всекидневна семейна молитва преди закуска, посред жетвата; онова изоставяне на работата половин час по-рано в

четвъртък вечер, за да се свърши домакинската работа и да се отиде на молитвено събрание; онези взети пари на заем, за да се плати заплатата на проповедника и тайно молещи се за богаташа, който погледна с презрение на такова не делово поведение. Това е, от което се нуждаем сега, за да очистим тази страна от мръсотията на корупцията и алчността, дребна и голяма.“

Някой беше писал: „Картината на семейния кръг - бащата, майката и децата седящи заедно и четат Библията, е една сцена на вдъхновяваща красота. Там Божието Слово е на работа, като оформя характера, осветява пътя към доброто, вдъхновява към дела на служене. Религията има съществено значение, засягайки всеки аспект от живота.“ Това е, от което светът се нуждае повече от всичко друго.

Джейн Адамс, американски социален работник отправи един апел към родителите в САЩ: „Бъдещето на Америка ще бъде решено чрез дома и училището. Детето до голяма степен става това, на което е научено; поради това трябва да бдим какво го учим и как живеем пред него.“

Уилям Айкман, известен английски художник портретист, казва: „Цивилизацията се променя със семейството и семейството със цивилизацията. Неговата най-висша и най-пълна реализация се намира там, където преобладава просветеното християнство.“

Много повече от силите на някое гражданско управление е добре уреденият и солиден дом, който упражнява силно предпазващо влияние, запазвайки обществото от пълно покваряване. Християнското семейство, следвайки учението на Господаря на господарите, е солта на земята.

BP



Служенето на Христос през новото хилядолетие

В нашите детски години много от нас не са мислили за мисионерска работа или за ангажираност в религиозна или църковна работа. Всъщност дори може да не сме имали никакъв интерес към църковните работи. Обикновено младите мечти може би биха възникнали, когато видим вълнението на пожарникари, облечени в костюмите си, държейки се върху гърба на пожарната кола, караща с пълна скорост да спасят нечий живот, и тогава бихме решили да станем пожарникари. След това може би сме били повлияни от някой от учителите в училище, но публичното говорене лично го нямаше никъде в моя списък, така че тази идея никога не беше пускала някакъв корен в мен. По-късно, когато почувствахме ползата от парите, нашите идеи щяха да ни насочат към някоя професия,

която даваше много добър доход, където можехме да бъдем обезпечени най-малко като горната средна класа на обществото, ако не и да станем богати.

Но нещо се случва с всички наши планове, цели, асоциации и постижения в момента, когато предадем живота си на Исус като наш личен Спасител. Тази промяна в разбирането и насоката ясно е показана в най-голямата от всички заповеди. „**Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.**“ (Матей 22:37) Връзката ни с Бога трябва да бъде номер едно в нашия живот – нашето първо, нашето най-добро и всичкото ни. Мнозина може да приемат Исус като техен Спасител, но готови ли сме да Го приемем като действителния Господар на нашия живот? Деянния 2:36

Когато Исус стане мой Спасител, Той също става мой Господ (господар). Какво именно означава „Господ“ (господар)? Според дефиницията означава: „Този, на когото една личност или нещо принадлежи, за което той има власт да решава.“ (Strong's 2962 [ku, ríoy] – kirios). Може би сме очаровани от идеята, че Исус ще ни прости греховете и ще ни дари вечен живот в някой далечен бъдещ ден, но всеки от нас трябва да размисли относно следното: Готов ли съм наистина Исус да управлява всекидневния ми живот като мой Господ (господар)? Не какво казваме или учим, или изповядваме, или дори чудесата, които може да извършим в името на Исус. Но какво вършим, което показва дали действително сме приели или не Исус като господар на нашия живот. „Не всеки,

който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата.“ Само когато моят Спасител стане мой Господ (господар), ще мога да започна да изпълнявам моите цели в живота и да задоволя този вдъхнат в душата ми глад.

Целта на живота

Защо сме тук? Какво очаква Бог от нас, докато сме на този грешен свят – веднъж посветили се на служба на нашия Господ и Спасител?

Вие помните опитността на един много ревностен гонител в първото столетие. Той се втурваше навсякъде из цяла Палестина, „дишаше заплашване и убийство срещу Господните ученици“ (Деян. 9:1). При последното му такова пътуване, като приближаваше Дамаск, той преживя една лична неочаквана среща със самия Исус, Когото преследваше. Това не беше внезапно обръщане, както мнозина биха помислили. В действителност това беше плодът на едно семе, което беше посято чрез смелото и грижовно свидетелство на Стефан – и Савел, този най-върл гонител, тогава се предаде на Исус като негов Спасител и Господ. Чрез неговия живот можем да видим, че това не беше просто обръщане като на личност в криза, но по-скоро то беше резултат от едно дълбоко убеждение, за което беше необходимо тъкмо една неочаквана среща, за да се осъществи.

Павел незабавно разбра какво означава Исус да бъде негов Господ. „А той разтреперен и смаян рече: „Господи, **какво искаш да сторя?**“ Душата не се е предала на Исус по-рано, отколкото свидетелстват резултатите от това предаване. Павел се видя не вече като свободен служител да прави с живота си каквото избере. Но той видя себе си като слуга на своя Господ. Всеки от нас, които очакваме второто идване на Исус, също става слуга. А какво е слуга? В действителност гръцката дума за „слуга“ в Матей 24:45, 46 е същата като за роб – човек, който изпълнява нарежданията на своя господар. Когато приемем Христос като наш

На всички, които приемат Христовия живот, им е наредено да работят за спасение на своите съчовеци. За това дело беше установена църквата.

личен Спасител, ние се ангажираме да вършим каквото Той може да поиска от нас. Готови ли сте да питате: Господи, какво искаш да сторя?

Този живот на пълно посвещение и служба за нашия Господ е това, което носи радост и щастие в живота ни. „Щастието, което се търси от себелюбиви подбуди, извън пътя на дълга, е ненормално, нехармонично, превратно, колебливо и преходно. То бързо преминава и душата се изпълва със самота и скръб. Радост и удовлетворение има само в службата за Бога. Християнинът не е оставен да ходи по несигурни пътища. Той не е изоставен във властта на празните съжаления и разочарования.“ *Пътят към Христа*, с. 127 Искате ли истинско щастие?

„Свидетели за Мене“

Фактът, че християнството носи най-голямото щастие в живота на една личност, не е тайна. Истина е, че много хора, които изповядват религия, дори настоящата истина, никога не преживяват това състояние на блаженство до някаква голяма степен. Но Исус го е обещал за всеки един истински вярващ. „Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна.“ (Йоан 15:11) Една личност може да преживее дълбочината на такава радост, само когато живее в постоянна връзка с Христос. 1Петр. 1:8 Тази радост, дори в страдание, е нещо, което думите не могат да опишат, но тя се преживява в дълбините на душата. Павел пише: „Голяма е моята увереност към вас, много се хваля с вас, напълно се утешавам; даже във всяка наша скръб радостта ми е преизобилна.“ (2Кор. 7:4)

Защо е така, че толкова много изповядващи се за вярващи никога не преживяват този жар на щастие в своя живот? Защо е така, че

толкова много изповядващи се за християни го търсят в несметните неща за забавление, в отиване в екзотични места, в гледане на светските привлекателности и обличане, в скъпо жилище, мебелировка и коли, и в забранени връзки? Това е, понеже те никога не са преживели задоволството от осъществяване на тяхната цел в дадения живот. И каква е тази цел? Великото поръчение, което се намира в Матей 28:19, 20.

Това е естественото откликване на една личност, която е вкусила водата на живота и става християнин. В момента, в който преживяваме новородението, става коренна промяна в насоката на нашите планове и цели. „Всеки истински ученик се ражда в Божието царство като мисионер. Който пие от живата вода, става извор на живот. Получателят става дарител. Христовата благодат в душата е като извор в пустиня, който извира, за да освежава и възвръща към живот всички, които са на умиране.“ *Животът на Исус*, с. 144 Естествено, ставаме мисионери. Всеки истински християнин става мисионер по собствено право. В действителност всички, които имат Исус в живота си са мисионери – и всеки един, който е без Исус, е мисионско поле.

При обръщането ние трансформираме тази естествена реакция на радост за плана на спасението и споделяме истината с други в обет пред Бога. „Изповядваме ли вярата си в Христос, ние се задължаваме да направим всичко възможно като работници на Учителя и би трябвало да развиваме всяка способност до най-високата степен на съвършенство, за да можем да извършим най-много добро, на което сме способни.“ *Христови притчи*, с. 201 Целта за търсене на съвършенство във всичко, което вършим, е да изпълним нашите отговорности като работници на нашия Учител. Ето защо ние не се задоволява-

ме в училище с нещо, което не е най-доброто. Това най-добро не е в сравняване с други ученици, но със съвършенството на характера на Христос и в живот, и в учения, както се вижда във въздействията, които получаваме в класната стая, и по същия начин действаме. Цялата тази решимост да бъдем верни във всекидневните ни дейности ни приготвя да използваме дарбите, които Бог ни е дал за Негова служба и евангелизиране на света.

Тъй като църквата е Христовото тяло, не е възможно за нас да изпълним както трябва това задължение без връзка с църквата. Ето защо Савел при неговото обръщане беше насочен към това малко тяло от вярващи, събиращи се по-скоро по домовете, отколкото по синагоги или църкви. „И той разтреперен и смаян рече: „Господи, какво искаш да сторя? И Господ му каза: „Стани, влез в града, и ще ти се каже какво трябва да правиш“ (Деян. 9:6). „Изкупителят на света не одобрява опитности и практики по религиозни въпроси независимо от Неговата организирана и призната църква. Много имат идея, че са отговорни само на Христос за светлината и преживяването си, независимо от Неговите организирани последователи на земята. Но в историята за обръщането на Савел са ни дадени важни принципи, които трябва да не забравяме. Той беше доведен направо в присъствието на Христос. Беше един, когото Христос беше определил за най-важното дело, един, който трябваше да бъде „един избран съсъд“ за Него. Въпреки това Той не му предаде лично уроците на истината. Той спря неговия начин на действие и го обвини; но когато запита: „Какво искаш да направя?“,

Спасителят го свързва със Своята църква и ги остави да го насочат какво да върши.“ *Скици от живота на Павел*, с. 31

„Всеки, който се свързва с църквата, дава тържествен обет да работи за нейните интереси и да ги поставя над всички земни съображения.“ *Свидетелства към църквата*, т. 5, с. 453 Ако това не е нашата опитност, тогава в действителност задържахме осъществяването на нейната цел и всъщност забавяме идването на Исус.

Кой, аз ли?

Когато Исус каза: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар“ – кого имаше предвид Той? (Марк 16:15) „Поръчката на Спасителя до учениците включва всички вярващи до края на времето. На всеки, на когото е дошло небесното просветление, е поверено евангелието. На всички, които приемат Христовия живот, им е наредено да работят за спасение на своите съчовеци. За това дело беше установена църквата и всички, които вземат върху себе си нейните свети обети във връзка с това, са обещали да бъдат съработници с Христос.“ *Съвети за родители, учители и ученици*, с. 466 Ето защо „всеки един, който чрез покаяние се прибавя към редовете, трябва да се заеме с длъжността си. Всеки един трябва да иска да бъде нещо или да върши нещо в тази борба. Когато членовете на църквата правят усилия за напредъка на вестта, те ще живеят в радостта на Господа и ще имат успех. Тържеството винаги идва след решително усилие.“ *Свидетелства към църквата*, т. 7, с. 22 Животът на служене е единственият начин да се преживее определе-

ната радост, която християнството донася.

Въпреки че от всички се очаква да участват в това дело, кой особено е призван да посвети живота си в служене на нашия Спасител? Нужни са посвещението и силата на младите, за да се изпълни задачата, която е пред нас. 1Йоаново 2:14 Ето защо младите са призвани да посветят сърцето си на Господа рано в своя живот. „Сине мой, дай сърцето си на мене, и очите ти нека внимават в моите пътища.“ (Притчи 23:26)

Въпреки че всеки може да бъде призван да посвети живота си на Господа, младият може да осъществи много повече с цял един живот на служене, отколкото някой, който дава само последните си останали дни. Ето защо „едно младо сърце е скъпо приношение, най-ценния дар, който може да се принесе на Бога. Всичко, което сте, всичката способност, която имате, идва от Бога като свято съхранение, за да Му бъде отдадено обротно в доброволен свят принос.“ *Вест към младите*, с. 297 Въпреки че Бог призовава всеки един на тази земя да посвети сърцето си на Него, младите са, които приемат този специален призив, понеже те не само са способни да приемат самите те плана на спасение, но могат да помогнат така на много на други с живот, посветен в служба на техния Господ.

И какво ще стане, когато нашите млади наистина преживеят този стимул за служене?

„Чрез труда на такава армия от млади, добре обучени сили, колко скоро би могла вестта за разпнатия, възкръснал и отново идващ Спасител да бъде разнесена по целия свят! Колко скоро би дошъл краят – краят на страданията, скърбите и греха!“ *Възпитание*, с. 302

Обучение за служба

Работене и служене е едно нещо, но много повече е да се върши ефективно. Как можем да бъдем най-ефективни в дейностите за нуждаещите се? Когато онези, които имат опитност в ефективно работене обучават други във вярна и продуктивна служба. Ето защо целият въпрос за обучението стана



закон в Израел, първо за родители-те и след това за народа като цяло. (виж Второзаконие 6:6,7) След като преживяваме самите ние истината, трябва да я споделим със следващата генерация така, че те да могат да извлекат полза от опитността на по-възрастните и да ги надминат в ефективност. „По-разумен съм от всичките си учители, защото се поучавам в Твоите свидетелства. По-разумен съм от старите, защото опазих Твоите правила.“ (Псалм 119:99, 100) Въпреки че този стих е сравняване особено на младия човек, който следва каквото е научил от един по-възрастен, който не следва, същото може да се отнесе за един верен по-възрастен учител, който предава своето знание на по-младото поколение.

„Училищата на пророците бяха основани от Самуил, за да служат като бариера срещу широкоразпространената поквара. Те трябваше да съдействат за моралното и духовното благосъстояние на младежта и да способстват за бъдещия успех на народа.“ *Патриарси и пророци, с. 411*

Когато помислим за обучението като съществено в други професии, колко много трябва да разбирате тази нужда от обучение в най-висшата професия, която някой може да има – работене с души за тяхна вечна съдба. „Образование и обучение се считат правилно като съществено приготвяне за деловия живот. Но колко много по-съществено е съвършеното приготвяне за делото на представяне последната вест на милост към света! Това обучение не може да бъде получено единствено чрез слушане на проповеди. В нашите училища нашите млади трябва да носят бремета за Бога.“ *Съвети за родители, учители и ученици, с. 538* Това не трябва да бъде само теоретично, но трябва да бъде практикувано, докато младите се учат, а не само след като са завършили своето възпитание и обучение.

Като помислим за отговорността за предаване тази вест на болния от грях свят, нашите образователни институти се нуждаят да бъдат повече като училищата на пророците.

Каква полза за едно Божие дете да получи признание от свет-

„Образование и обучение се считат правилно като съществено приготвяне за деловия живот. Но колко много по-съществено е съвършеното приготвяне за делото на представяне последната вест на милост към света!“

ско училище, за да има авторитет да преподава третата ангелска вест? Вярно, можем да отиваме в светски училища и да получим друга квалификация, точно както Мойсей, но това не е нужното приготвяне за предаване на Божието Слово.

Кой трябва да посещава училищата?

Тъй като всеки чрез присъединяването си към църквата е задължен да представя вестта на този проклет грешен свят, съвсем естествено ще бъде да заключим, че всеки член се нуждае от това обучение. Ето защо всеки трябва да отива в нашите мисионерски училища, без значение какво ще бъде неговото или нейното бъдещо занимание.

„Защо – казва някой – е необходимо да бъдем толкова вискателни към цялостното образование на младежите? Струва ми се, че ако няколко деца, които имат литературно или някакво друго призвание, изискващо обучение по определена дисциплина, получат специално внимание, това е напълно достатъчно. Не е задължително всичките ни младежи да са добре обучени. Няма ли такова цялостно образование на неколцина да отговаря на най-важните изисквания?“

Не! – отговарям аз. – Съвсем решително не! (...) Всички младежи трябва да имат достъп до привилегиите на образованието в нашите училища, защото могат да бъдат вдъхновени да станат Божии съработници.“ *Свидетелства към църквата, т. 6, с. 168*

Човек не знае какви отговорности може да има в Божието дело официално, но всеки без значение какво занимание има в живота, има възможност да свидетелства за

Исус. В такъв случай всички се нуждаят от обучение, за да го правят най-ефективно. По този начин можем да ускорим идването на нашия възлюбен Исус. „Божие дело на тази земя никога не може да бъде завършено, докато мъжете и жените, които съставляват нашето църковно членство, не се съединят заедно на работа и съединят усилията си с тези на проповедници и църковни служители.“ *Свидетелства към църквата, т. 9, с. 5*

На мястото, където съм роден, Врънчак баня, Сърбия, има един басейн с олимпийски размери, където всъщност има високи трамплини за скачане. При един случай, докато се разхождахме около него, една личност скочи от най-високия трамплин и не улучи басейна. Не си спомням всичките подробности, но това направи травматично впечатление на младежкия ми ум. В резултат на това преживяване можех да работя покриви над втория и третия етаж на строителни обекти, но в момента, в който поставите вода под мен, завладява ме някакъв вид фобия.

Веднъж бяхме в Таити, където всеки скачаше от мост. Реших, че е време също да скоча и да се присъединя към другите. Всеки се държеше за парапета и след това скачаше във водата. Държах се за парапета и накрая събрах кураж да скоча. Но не отидох никъде, тъй като ръцете ми още се държаха за парапета и не ми позволяваха да отида. След няколко опита най-накрая направих страшен скок. За разлика от скачането долу в реката, когато скачаме в попрището за служене, имаме Спасител, Който е обещал: „Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“ (Мат. 28:20). Готови ли сте да посветите живота си в служба на нашия Господ?

ВР

Най-висшето възпитание

Някога беше благословието,
сега е Господ;
Някога беше чувството,
сега е Неговото слово;
Някога исках Неговите дарове,
сега само самия Него;
Някога търсех изцеление,
сега своя Лечител.

Някога беше болезнено опитване,
сега съвършено доверие;
Някога половин спасение.
сега крайния предел.
Някога беше неспирно крепене,
сега Той ме държи здраво;
Някога беше постоянно отнасяне,
сега котвата ми е спусната.

Някога имаше активно планиране,
сега доверчива молитва;
Някога имаше тревожна загриженост,
сега Той има грижата;
Някога беше каквото аз исках,
сега каквото Исус казва;
Някога беше постоянно питане,
сега непрестанна възхвала.

Някога беше моя работа,
оттук нататък ще бъде Негова;
Някога се опитвах да Го използвам,
сега Той ме използва;
Някога имах силата,
сега Мощния;
Някога работих за слава,
сега само за Негова прослава.

Някога се надявах на Исус,
сега зная, че Той е мой;
Някога лампите ми замираха,
сега те ярко светят;
Някога очаквах смърт,
сега Неговото идване;
И моите надежди са закотвени,
запазени вътре зад завесата.

Неизвестен автор

